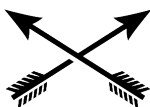

CASSANDRA CLARE

Ο ΣΩΣΙΑΣ ΤΟΥ ΣΤΕΜΜΑΤΟΣ

μετάφραση
Χριστιάννα Σακελλαροπούλου

διόπτρα

Για τον Τζος

Αυτός που κυβερνάει το Καστελάν
κυβερνάει ολόκληρο τον κόσμο.

– ΠΑΡΟΙΜΙΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ξεκίνησε με ένα έγκλημα. Την αρπαγή ενός αγοριού.

Δεν παρουσιάστηκε ως έγκλημα. Στην πραγματικότητα, ο επικεφαλής της όλης επιχείρησης ήταν ένας αξιωματικός, ο Αρχηγός της Μοίρας του Βέλους, επιφορτισμένος με την προστασία του βασιλιά του Καστελάν και υπεύθυνος για την τήρηση των νόμων που θέσπιζε.

Και μάλιστα έτρεφε βαθιά αντιπάθεια προς τους εγκληματίες.

Το όνομά του ήταν Αριστίνα Τζολιβέτ. Καθώς σήκωνε το χέρι του για να χτυπήσει δυνατά την πόρτα του ορφανοτροφείου, ο μεγάλος τετράγωνος αμέθυστος στο αριστερό χέρι του άστραψε στο φως του φεγγαριού. Χαραγμένο πάνω του ήταν ένα λιοντάρι, το σύμβολο της πόλης. Φαινόταν να βρυχάται.

Σιωπή. Ο Τζολιβέτ συνοφρυώθηκε. Δεν ήταν από τους ανθρώπους που περιμένουν υπομονετικά και σπανίως υποχρεωνόταν να το κάνει. Έριξε μια πλάγια ματιά πίσω του, όπου το στενό μονοπάτι που είχε λαξευτεί στον γκρεμό χανόταν στη θάλασσα. Ανέκαθεν πίστευε πως ήταν παράξενη θέση για ορφανοτροφείο. Ο γκρεμός που ορθωνόταν πάνω από τον βόρειο κόλπο του Καστελάν ήταν πριονωτός, σημαδεμένος από ουλές όπως το πρόσωπο κάποιου που επέζησε από ευλογία, και πασπαλισμένος με μια λεπτή στρώση από χαλαρά, χαλικώδη κορήματα. Ήταν εύκολο να χάσει κανείς την ισορροπία του εδώ πάνω, όπως και την έχαναν καμιά ντουζίνα και βάλε άνθρωποι κάθε χρόνο, πέφτοντας από τον γκρεμό στην πράσινη θάλασσα κάτω. Κανείς δεν κατάφερνε να βγει στην ακτή, αφού, ακόμα κι αν επιβίωνε από την πτώση, οι κροκόδειλοι που έπλεαν κάτω από την επιφάνεια του νερού είχαν μάθει τι σήμαινε ένα ουρλιαχτό κι ένας δυνατός παφλασμός.

Κι όμως, με κάποιο τρόπο, το Καταφύγιο των Ορφανών του Άικον κατάφερνε να γλιτώσει τα περισσότερα αν όχι όλα τα παιδιά που είχε υπό την προστασία του από να το γίνουν τροφή. Με δεδομένη τη γνωστή

μοίρα των ορφανών παιδιών στους δρόμους της πόλης, αυτό αποτελούσε θεαματική επιτυχία. Μια θέση στο Ορφελινά ήταν περιζήτητη.

Ο Τζολιβέτ χτύπησε ξανά. Το χτύπημα αντήχησε, θαρρείς και σήμαιναν οι ίδιες οι πέτρες. Η γρανιτένια πρόσοψη του Καταφυγίου έμοιαζε σαν να ξεχυνόταν από το μέτωπο του γκρεμού, περιβεβλημένη από έναν γκριζοπράσινο τοίχο. Το Ορφελινά δεν ήταν χτισμένο στην κορυφή του γκρεμού, μάλλον αποτελούσε κομμάτι του. Ήταν κάποτε ένα είδος οχυρού, πίσω στην εποχή της παλιάς Αυτοκρατορίας. Για την ακρίβεια, η πόρτα που χτυπούσε είχε χαραγμένες πάνω, αν και ξεθωριασμένες πια, λέξεις στην παλιά γλώσσα Μάγκνα Καλάτις. Δεν έβγαζαν κανένα νόημα γι' αυτόν. Δεν είχε καταλάβει ποτέ σε τι θα ωφελούσε να μάθει μια γλώσσα που κανείς δεν μιλούσε πλέον.

Η πόρτα άνοιξε διάπλατα. Η γυναίκα που στεκόταν στο άνοιγμα, ντυμένη με την μπλε και άσπρη στολή της Αδελφής του Άιγκον, τον κοίταξε με αναγνώριση ανάμεικτη με επιφυλακτικότητα. «Συγγνώμη για την αναμονή, Λεγάτε», είπε. «Δεν ήξερε ότι θα ξαναρχόσασταν σήμερα».

Ο Τζολιβέτ έκλινε ευγενικά το κεφάλι. «Αδελφή Μποναφίλια», είπε. «Μπορώ να μπω;»

Ο δισταγμός της τον παραξένεψε. Η ερώτηση ήταν απλή τυπικότητα. Αν ήθελε να μπει στο Ορφελινά, ούτε αυτή ούτε καμία άλλη από τις Αδελφές δεν μπορούσαν να τον εμποδίσουν.

«Θεώρησα ότι, αφού ήρθες την προηγούμενη φορά κι έπειτα έφυγες, σήμαινε πως δεν είχες βρει εδώ αυτό που ήθελες», του είπε.

Ο Τζολιβέτ την κοίταξε πιο εξεταστικά. Η Αδελφή Μποναφίλια ήταν μια καλοβαλμένη μικρόσωμη γυναίκα με οστεώδη χαρακτηριστικά και τραχιά χέρια. Τα ρούχα της ήταν ταπεινά και φαίνονταν χλιοπλυμένα και χλιοφορεμένα.

«Την προηγούμενη φορά ήρθα να δω ό,τι υπήρχε να δω», της απάντησε. «Ανέφερα τα ευρήματά μου στο Παλάτι. Βρίσκομαι ξανά εδώ με δικές τους διαταγές. Διαταγές του βασιλιά».

Εκείνη δίστασε μια στιγμή παραπάνω, με το χέρι της στην κάσα της πόρτας. Στο μεταξύ, ο ήλιος είχε αρχίσει ήδη να δύει. Ήταν χειμώνας, άλλωστε, η εποχή της ανομβρίας. Τα σύννεφα που συγκεντρώνονταν στον ορίζοντα είχαν αρχίσει να μεταμορφώνονται σε τριαντάφυλλα και χρυσάφια. Ο Τζολιβέτ την κοίταξε βλοσυρά· ήλπιζε ότι θα είχε ολοκληρώσει την αποστολή του προτού σκοτεινιάσει.

Η Αδελφή Μποναφίλια έκλινε το κεφάλι. «Πολύ καλά».

Έκανε ένα βήμα πίσω για να αφήσει τον Τζολιβέτ να περάσει το κατώφλι. Στο εσωτερικό υπήρχε μια αίθουσα σκαμμένη μέσα στον γρανίτη, το

δάπεδο στολισμένο με ξεθωριασμένες πλάκες σε πράσινο και χρυσό, τα χρώματα της παλιάς Αυτοκρατορίας, που είχε χαθεί εδώ και μία χιλιετία. Οι Σεπτές Αδελφές, με τα φθαρμένα λινά φουστάνια τους, κοντοστέκονταν μπροστά στους τοίχους και παρακολουθούσαν. Το πέτρινο δάπεδο δεν ήταν απλώς λειασμένο, αλλά φαγωμένο από τα χρόνια· βούλιαζε και υψωνόταν όπως η επιφάνεια του ωκεανού. Πέτρινες σκάλες οδηγούσαν πάνω, προφανώς στους κοιτώνες των παιδιών.

Κάμποσα παιδιά –κορίτσια, όχι πάνω από έντεκα ή δώδεκα χρόνων– κατέβαιναν τις σκάλες. Σταμάτησαν και γούρλωσαν τα μάτια όταν είδαν τον Τζολιβέτ με την απαστράπτουσα στολή του σε κόκκινο και χρυσό, με το τελετουργικό σπαθί να κρέμεται στη ζώνη του.

Τα κορίτσια ξανανέβηκαν τρέχοντας, πιο αθόρυβα κι από ποντίκια κάτω από το έντονο βλέμμα μιας γάτας. Για πρώτη φορά άρχισε να ξεφτίζει η αυτοκυριαρχία της Αδελφής Μποναφίλια. «Σας παρακαλώ», είπε. «Έτσι που έρχεστε εδώ θα τρομάξετε τα παιδιά».

Ο Τζολιβέτ χαμογέλασε υποτυπωδώς. «Δεν θα μείνω για πολύ, αν συμμορφωθείτε με τις διαταγές του βασιλιά».

«Και ποιες είναι αυτές οι διαταγές;»

Ο Κελ και ο Κας έπαιζαν μάχες πειρατών στο χώμα. Ήταν ένα παιχνίδι δικής τους επινόησης κι απαιτούσε κάποια εργαλεία εκτός από κλαδιά και αρκετούς πολύτιμους βόλους, τους οποίους είχε κερδίσει ο Κελ από κάποια μεγαλύτερα αγόρια χαρτοπαίζοντας μαζί τους. Ο Κελ έκλεβε όπως συνήθως, αλλά ο Κας δεν φαινόταν να θυμώνει. Παρ' όλα αυτά, αφοσιωνόταν πλήρως στο παιχνίδι, με τούφες από τα σκούρα ξανθά μαλλιά του να πέφτουν πάνω στο φακιδιασμένο πρόσωπό του, όπως σκυθρώπιαζε και ανέλυε την επόμενη κίνηση του πλοίου του.

Πριν από λίγα μόλις λεπτά, η Αδελφή Τζενόφα τους έβγαλε, μαζί με τα περισσότερα από τα υπόλοιπα αγόρια, από τον κοιτώνα τους έξω στον κήπο. Δεν είπε τον λόγο, είπε μόνο να παίξουν έξω. Ο Κελ δεν σκοτιζόταν. Κανονικά αυτή την ώρα θα ήταν στον νιπτήρα, τρίβοντας το πρόσωπο και τα χέρια του με τραχύ σαπούνι όπως απαιτούσε η προετοιμασία για το δείπνο. «Καθαρή ψυχή σε καθαρό σώμα», αρεσκόταν να λέει η Αδελφή Μποναφίλια. «Η υγεία είναι πλούτος, κι εγώ σας θέλω όλους ζάπλουτους».

Ο Κελ έσπρωξε πίσω τα μαλλιά του. Είχαν αρχίσει να μακραίνουν· πολύ σύντομα θα το παρατηρούσε η Αδελφή Μποναφίλια, θα τον βουτούσε και θα του τα έκοβε με το ψαλίδι της κουζίνας, μουρμουρίζοντας μέσα από τα δόντια της. Τον Κελ δεν τον ένοιαζε. Ήξερε ότι του είχε ιδιαίτερη

αδυναμία, αφού έμπαινε συχνά στη διαδικασία να του φέρει τάρτες από την κουζίνα και του έβαζε λίγο μόνο τις φωνές, όταν τον τσάκωνε να σκαρφαλώνει στους πιο επικίνδυνους βράχους, εκείνους που εξείχαν πάνω από τον ωκεανό.

«Σκοτεινιάζει», είπε ο Κας με μια κλεφτή ματιά στον ουρανό, που βάραινε σε ώδες. Ο Κελ ευχήθηκε να μπορούσε να δει τον ωκεανό από κει. Ήταν το μόνο πράγμα που δεν βαριόταν ποτέ, να αγναντεύει τη θάλασσα. Είχε προσπαθήσει να το εξηγήσει στον Κας – πώς άλλαζε πάντα, ήταν άλλο χρώμα κάθε μέρα, σε κάθε αλλαγή του φωτός –, αλλά εκείνος αρκέστηκε να ανασηκώσει καλόβολα τους ώμους. Δεν τον ένοιαζε να καταλάβει γιατί έκανε ο Κελ αυτά που έκανε. Ο Κελ ήταν φίλος του, άρα όλα καλά. «Γιατί λες ότι μας θέλουν εδώ έξω, τελικά;»

Πριν προλάβει ο Κελ να απαντήσει, δύο φιγούρες βγήκαν από την αψίδα που συνέδεε τον περιτειχισμένο κήπο με το κυρίως κάστρο. (Πάντα κάστρο το έλεγε ο Κελ, ποτέ ορφανοτροφείο. Ήταν πολύ πιο κομψό να μένεις σ' ένα κάστρο παρά στο μέρος που κατέληγες επειδή δεν σε ήθελε κανείς.)

Μία από τις φιγούρες ήταν η Αδελφή Μποναφίλια. Η άλλη ήταν οικεία στους περισσότερους κατοίκους του Καστελάν. Ένας ψηλός άντρας που φορούσε σακάκι με μπρούντζινα κουμπιά, με τυπωμένη στο στέρνο τη σφραγίδα με δύο διασταυρούμενα βέλη. Οι μπότες και τα περιβραχιονιά του είχαν διακοσμητικά καρφιά. Ήππευε επικεφαλής της Μοίρας του Βέλους – των καλύτερα εκπαιδευμένων στρατιωτών του βασιλιά –, καθώς παρέλαυναν σε όλη την πόλη σε γιορτές ή διάφορες εκδηλώσεις. Οι κάτοικοι της πόλης τού είχαν κολλήσει το παρατσούκλι «ο Αετός της Πτώσης», και όντως έμοιαζε με αρπακτικό πτηνό. Ήταν ψηλός και νευρώδης, με το κοκαλιάρικο πρόσωπό του σημαδεμένο από πολυάριθμες ουλές, κάτασπρες κόντρα στο σταρένιο δέρμα του.

Ήταν ο λεγάτος Αριστίντ Τζολιβέτ, κι αυτή ήταν η δεύτερη φορά που τον έβλεπε ο Κελ στο Ορφελινά. Κι ήταν παράξενο. Απ' όσο ήξερε, οι αξιωματικοί δεν επισκέπτονταν ορφανοτροφεία. Κι όμως, δεν πήγαινε ούτε ένας μήνας από τότε που τα αγόρια έπαιζαν πάλι στον κήπο, όπως σήμερα, και ο Κελ έτυχε να κοιτάξει προς το κάστρο και να δει μια λάμψη από κόκκινο και χρυσό.

Πάντα τον γοήτευε ο Τζολιβέτ, που φιγουράριζε συχνά σαν τον κακό στα παιχνίδια του με τον Κας – κυνηγός πειρατών και ληστών που μόλις συλλάμβανε έναν αθώο εγκληματία τον κλείδωνε στον Ανεμοδείκτη και τον βασάνιζε για πληροφορίες. Όχι ότι ο Κελ ή ο Κας έσπαγαν ποτέ, βέβαια – να να είσαι καρφί ήταν ό,τι χειρότερο.

Ασχετα απ' αυτό, ο Κελ είχε αναγνωρίσει αμέσως τον Τζολιβέτ και

πετάχτηκε όρθιος στη στιγμή. Μέχρι να φτάσει τρέχοντας στο κάστρο, ο λεγάτος είχε φύγει, κι όταν ρώτησε την Αδελφή Μποναφίλια αν είχε περάσει από κει, εκείνη του είπε να σταματήσει τις σαχλαμάρες και να μην παρασύρεται από τη φαντασία του.

Τώρα όλα τα αγόρια στον κήπο είχαν βουβαθεί καθώς ο Τζολιβέτ στεκόταν προσοχή και σάρωνε τον χώρο με τα ξεθωριασμένα μάτια του, με το βλέμμα του να στέκεται σ' ένα αγόρι εδώ (τον Γιαμ, που ήταν απασχολημένος να τραβάει λωρίδες από έναν ευκάλυπτο) κι ένα αγόρι εκεί (τον Μπερτράν, τον μεγαλύτερο από την ομάδα των δέκα). Πέρασε πάνω από τον Κας και στάθηκε στον Κελ.

Ύστερα από μια ατέλειωτη, βασανιστική στιγμή, χαμογέλασε. «Να τον», είπε. «Αυτός είναι».

Ο Κελ και ο Κας αντάλλαξαν μια απορημένη ματιά. *Ποιος, δηλαδή;* ρώτησε ο Κας κουνώντας άηχα τα χείλη του, αλλά δεν είχαν χρόνο για κουβέντες. Αντί γι' αυτό, ένα χέρι προσγειώθηκε στο μπράτσο του Κελ, τραβώντας τον να σταθεί όρθιος.

«Πρέπει να έρθεις». Ήταν η Μποναφίλια, η λαβή της σαν μέγγενη. «Μην κάνεις φασαρία, Κελ, σε παρακαλώ».

Ο Κελ πειράχτηκε. Δεν ήταν ταραχοποιός. Εντάξει, υπήρξε εκείνη η περίπτωση με την εκρηκτική σκόνη και τον βόρειο πυργίσκο, κι εκείνη η φορά που ανάγκασε τον Μπερτράν να «περπατήσει στη σανίδα» έξω από τον τοίχο του κήπου (όπως έκαναν οι πειρατές στους αιχμαλώτους και τους προδότες) κι ο βλάκας έσπασε ένα κόκαλο στο πόδι του. Αλλά αυτά ήταν πράγματα που μπορούσαν να συμβούν σε καθέναν.

Ωστόσο, το πρόσωπο της Αδελφής Μποναφίλια ήταν ανησυχητικά σκοτεινιασμένο. Ο Κελ έδωσε τον βόλο του στον Κας μ' έναν αναστεναγμό. «Φύλαξέ μου τον μέχρι να γυρίσω».

Ο Κας έγνεψε καταφατικά και έβαλε επιδεικτικά τον βόλο σε μια τσέπη του γιλέκου του. Προφανώς δεν περίμενε ότι ο Κελ θα έλειπε περισσότερο από μερικά λεπτά. Ούτε ο Κελ, εξάλλου – αν και είχε αρχίσει να αναρωτιέται. Ο τρόπος που τον τραβούσε η Αδελφή Μποναφίλια ως την άλλη άκρη του κήπου είχε κάτι το αλλόκοτο. Όπως κι ο τρόπος που τον περιεργάστηκε ο λεγάτος όταν έφτασε πιο κοντά, σκύβοντας να τον παρατηρήσει λες και έψαχνε την απάντηση σε κάποιο μυστήριο. Μέχρι που τον έπιασε από το πιγούνι και του σήκωσε το πρόσωπο προς τα πάνω, για να τον εξετάσει προσεκτικά, από τα μαύρα σγουρά μαλλιά ως τα γαλάζια μάτια και το θεληματικό πιγούνι.

Συνοφρυώθηκε. «Το αγόρι είναι βρόμικο».

«Επαιξε στο χρώμα», του θύμισε η Αδελφή Μποναφίλια. Ο Κελ

αναρωτήθηκε γιατί οι μεγάλοι φαίνονταν να ευχαριστιούνται ανταλλάσσοντας παρατηρήσεις πάνω στα προφανή. «Κάτι που κάνει συχνά. Του αρέσει να λασπώνεται».

Ο Κελ ένιωσε τις πρώτες σουβλιές ανησυχίας. Δεν ήταν πιο βρόμικος από τα άλλα αγόρια· γιατί φερόταν και μιλούσε τόσο αλλόκοτα η Αδελφή Μποναφίλια; Κράτησε το στόμα του κλειστό, πάντως, καθώς έβγαναν από τον κήπο, με τον λεγάτο να προπορεύεται καμαρωτός και την Μποναφίλια να σέρνει βιαστικά τον Κελ στους διαδρόμους του παλιού κάστρου. Μονολογούσε πάλι μέσα στα δόντια της. *Αιγκον, εσύ που περιβάλλεις τη γη με νερό, που εξουσιάζεις τα γοργόπλοια καράβια, χάρισε στην κόρη σου την ασφάλεια του προστατευόμενου της.*

Προσευχόταν, συνειδητοποίησε ο Κελ κι ένιωσε να τον ζώνει ξανά η ίδια ανησυχία, οξύτερη αυτή τη φορά.

Φτάνοντας στην μπροστινή αίθουσα, είδε έκπληκτος ότι τα μπροστινά θυρόφυλλα ήταν ανοιχτά. Μέσα απ' αυτά, σάμπως μέσα σε κορνίζα, μπορούσε να δει τον ήλιο να βουλιάζει γοργά στον ωκεανό. Ο ουρανός έριχνε μια ζεστή λάμψη πάνω στο αργυρογάλανο νερό. Στο βάθος του ορίζοντα μπορούσε να δει τους πύργους της βυθισμένης Τιντάρης, βαμμένους στο χρώμα του κρασιού.

Η σκηνή του απέσπασε την προσοχή, οπότε έχασε κάπως την αίσθηση του χρόνου, όπως συνέβαινε κάποιες φορές όταν κοίταζε όμορφα πράγματα. Όταν ξαναγύρισε στην πραγματικότητα, ανακάλυψε ότι στεκόταν ανάμεσα στους άγριους βράχους έξω από το Ορφελινό, παισιωμένοι από την Αδελφή Μποναφίλια στη μια πλευρά και τον Τζολιβέτ στην άλλη, με την κόκκινη και χρυσή στολή του να λαμποκοπά στις τελευταίες ηλιαχτίδες του δειλινού.

Κι υπήρχε επίσης ένα άλογο. Ο Κελ το κοίταξε τρομοκρατημένος. Είχε ξαναδεί άλογα, αλλά μόνο από μακριά, ποτέ από τόσο κοντά. Φάνταζε τεράστιο, σαν να δέσποζε προς τον ουρανό, με τα χείλη του τραβηγμένα πάνω από τα σκληρά, άσπρα δόντια του. Ήταν μαύρο σαν τη νύχτα, με γυαλιστερά μαύρα μάτια.

«Σωστά», είπε ο Λεγάτος ερμηνεύοντας τη σιωπή του Κελ ως θαυμασμό. «Δεν έχεις ιππεύσει άλλοτε, υποθέτω. Θα σου αρέσει».

Ο Κελ δεν πίστευε ότι θα του άρεσε. Καθόλου δεν τον πείραξε όταν η Αδελφή Μποναφίλια τον τράβηξε δίπλα της, λες κι ήταν κανένα παιδάκι. (Ο Κελ δεν θεωρούσε τον εαυτό του παιδί. Τα παιδιά ήταν κάτι άλλο, ανέμελα και χαζούλικά, δεν ήταν καθόλου σαν τα ορφανά.)

«Πρέπει να μου πείτε ότι θα έχει καλή μεταχείριση», ξέσπασε η Αδελφή Μποναφίλια με τον τόνο που σπάνια χρησιμοποιούσε, αυτόν που έκανε τα

ορφανά να μπήγουν τα κλάματα. «Είναι τόσο μικρός για να τον παίρνετε για εργασία στο Παλάτι...» Όρθωσε το ανάστημά της. «Είναι ένα παιδί του Αϊγκον και υπό την προστασία του Θεού, λεγάτε. Να το θυμάστε αυτό».

Ο Τζολιβέτ γύμνωσε τα δόντια του σ' ένα χαμόγελο. «Θα έχει τη μεταχείριση μέλους της οικογένειας, Αδελφή», είπε και άπλωσε το χέρι του προς τον Κελ.

Ο Κελ πήρε βαθιά ανάσα. Ήξερε να παλεύει, να γρατζουνάει και να κλοτσάει. Είχε τραβήξει ήδη πίσω το πόδι του για να καταφέρει μια γερή κλοτσιά στο καλάμι του λεγάτου, όταν είδε την έκφραση της Αδελφής Μποναφίλια. Δεν μπορούσε να πιστέψει το μήνυμα που διάβασε στα μάτια της, αλλά ήταν εκεί, το ίδιο ξεκάθαρο όσο το περίγραμμα ενός μεγάλου ιστιοφόρου στον ορίζοντα.

Μην παλέψεις και μη φωνάζεις. Αφησέ τον να σε πάρει μαζί του.

Ο Κελ έμεινε άκαμπτος καθώς ο Τζολιβέτ τον σήκωνε στον αέρα. Νεκρό βάρος. Όχι πως φάνηκε να πτοεί τον λεγάτο, πάντως, που τον απίθωσε στην πλάτη του θεόρατου υποζυγίου. Το στομάχι του Κελ έκανε ένα ακροβατικό καθώς ο κόσμος ερχόταν τούμπα· όταν ίσιωσε ξανά, καθόταν στη σέλα του αλόγου, ακινητοποιημένος από μακριά, νευρώδη άκρα. Ο Τζολιβέτ είχε καθίσει πίσω του, παίρνοντας τα γκέμια στα χέρια του. «Κρατήσου καλά», είπε. «Θα πάμε στο παλάτι να δούμε τον βασιλιά».

Μάλλον ήθελε να το παρουσιάσει σαν μια ευχάριστη περιπέτεια, αλλά ο Κελ ούτε ήξερε τι τον περίμενε ούτε νοιαζόταν. Είχε σκύψει ήδη στο πλάι του αλόγου και ξερνούσε τα σωθικά του στο χύμα.

Ύστερα απ' αυτό, η αναχώρησή τους από το Ορφελινά ήταν βιαστική. Ο Τζολιβέτ μουρμούριζε θυμωμένα –λίγος εμετός είχε πιτσιλίσει τις μπότες του–, αλλά ο Κελ ένιωθε πολύ δυστυχημένος και άρρωστος για να σκοτίζεται. Τρανταζόταν άσχημα κι ήταν σίγουρος ότι, κάθε φορά που κουνούσε το κεφάλι του, το άλογο ήθελε να τον δαγκώσει. Έμεινε σ' αυτή την κατάσταση πλήρους επιφυλακής καθώς κατέβαιναν από τον γκρεμό προς το Κλειδί, τον δρόμο που εκτεινόταν κατά μήκος μιας σειράς από προβλήτες, πάνω στις οποίες έσκαζαν τα σκοτεινά νερά του λιμανιού.

Ο Κελ ήταν πεπεισμένος ότι δεν θα ανέπτυσσε ποτέ των ποτών μια συμπάθεια για το άλογο που ίππευε. Παρ' όλα αυτά, η θέα από τη ράχη του ήταν εντυπωσιακή καθώς διέσχιζαν την πόλη. Είχε περάσει πάρα πολύ χρόνο κοιτώντας από κάτω τα πλήθη που κατέκλυζαν τους δρόμους της πόλης, αλλά τώρα, για πρώτη φορά, τα κοίταζε από ψηλά. Όλοι τους –γιοι πλούσιων εμπόρων με φανταχτερά ρούχα, πανδοχείς και λιμενεργάτες

που γύριζαν στο σπίτι από τη δουλειά τους, ναύτες από τη Χανς και το Ζιπάνγκου, έμποροι από τη Μαρακάντ και την Γκουμτζιόν—έκαναν στην άκρη για να περάσει ο Τζολιβέτ.

Ήταν στ' αλήθεια συναρπαστικό. Ο Κελ άρχισε να ισιώνει την πλάτη του καθώς έστριβαν στο πλατύ βουλεβάρτο της Ρούτα Μάγκνα, που εκτεινόταν από το στόμιο του λιμανιού μέχρι το Στενό Πέρασμα, το οποίο διέσχιζε τα βουνά που χώριζαν το Καστελάν από το γειτονικό βασίλειο της Σάρδε. Είχε ξεχάσει τη ναυτία του και ο ενθουσιασμός του όλο και μεγάλωνε όσο πλησίαζαν στον Μεγάλο Λόφο, που δέσποζε πάνω από την πόλη.

Γκρεμοί και λόφοι περιέκλειαν τη λιμανούπολη και το Καστελάν στριμωχόταν στο βάθος της κοιλάδας όπως ένας σκαντζόχοιρος απρόθυμος να βγάλει τη μουσούδα του από την ασφάλεια της φωλιάς του. Αλλά δεν ήταν μια πόλη που κρυβόταν. Εκτεινόταν —κι αν εκτεινόταν, αλήθεια!— από τη δυτική θάλασσα μέχρι το Στενό Πέρασμα, κατάμεστη από κόσμο, πολύβουη και ρυπαρή και φωνακλού και γεμάτη ζωή.

Όπως οι περισσότεροι πολίτες του Καστελάν, ο Κελ είχε ζήσει τη ζωή του στη σκιά του Μεγάλου Λόφου, αλλά δεν περίμενε ότι θα τον πατούσε ποτέ, πόσο μάλλον ότι θα έφτανε στην κορυφή του, εκεί που ορθωνόταν το Παλάτι Μαριβέντ. Ο Λόφος—στην πραγματικότητα μια σειρά από ασβεστολιθικές κορυφές καλυμμένες από ένα κουβάρι από καχεκτικά πεύκα και λεβάντες—ήταν εκεί που έμεναν οι ευγενείς, με τις μεγάλες ιδιοκτησίες τους σπαρμένες πάνω κάτω στις πλαγιές. *Οι πλούσιοι μένουν ψηλά και οι φτωχοί χαμηλά*, είχε ακούσει κάποτε ο Κελ την Αδελφή Μπωναφίλια να λέει. Δεν το έλεγε μεταφορικά. Όσο πιο πλούσιος ήσουν τόσο μεγαλύτερο ήταν το σπίτι σου και τόσο εγγύτερο στο παλάτι, το οποίο καταλάμβανε το ψηλότερο σημείο της πόλης.

Οι ευγενείς γλεντούσαν τη ζωή τους και μερικές φορές οι ήχοι από τα ξεφαντώματά τους ταξίδευαν ως κάτω στην πόλη τη νύχτα. Οι άνθρωποι έκλειναν το μάτι μεταξύ τους στους δρόμους κι έκαναν σχόλια όπως: «Φαίνεται ότι ο Άρχοντας Μονφοκόν το 'ριξε πάλι στο ποτό» ή «Ωστε η αρχόντισσα Αλίν ξεφορτώθηκε τον τρίτο της άντρα, ε;» Όταν ήσουν πλούσιος, όλοι ήξεραν τις υποθέσεις σου και το χαίρονταν, κι ας μη σε γνώριζαν καθόλου.

Έστριψαν τώρα έξω από τη Ρούτα Μάγκνα και ίππευσαν μέσα από τους σκοτεινούς δρόμους της πόλης, μέχρι που έφτασαν στους πρόποδες του Λόφου. Καστροφύλακες με κόκκινες στολές συνωστίζονταν γύρω από το μονοπάτι· δουλειά τους ήταν να αποτρέπουν ανεπιθύμητους να πλησιάσουν τον Λόφο. Ο Τζολιβέτ κρατούσε σταθερά τον Κελ πάνω στη σέλα όπως περνούσαν το σημείο ελέγχου, με τους πυρσούς των φρουρών

να λάμπουν εκτυφλωτικά όπως κοίταζαν με περιέργεια το αγόρι. Πρέπει να αναρωτιούνταν αν η Μοίρα του Βέλους είχε συλλάβει έναν λιλιπούτειο εγκληματία και, αν ναι, γιατί μπήκε στον κόπο να τον κουβαλήσει στο Μαριβέντ. Οι περισσότεροι παράνομοι, ανεξαρτήτως ηλικίας, προορίζονταν για μια μικρή διαδρομή μέχρι τις αγχόνες του Ανεμοδείκτη.

Ένας από τους φρουρούς υποκλίθηκε περιπαικτικά. «Ο βασιλιάς σάς περιμένει».

Ο Τζολιβέτ αρκέστηκε να γρυλίσει. Ο Κελ είχε αρχίσει να σχηματίζει την εντύπωση ότι δεν ήταν ιδιαίτερα ομιλητικός.

Το απότομο μονοπάτι για το παλάτι ελίσσόταν μέσα από ένα λιβάδι λεβάντας, φασκόμηλου και βουχλόης που έβαφε τον λόφο σκουροπράσινο τα καλοκαίρια. Φτάνοντας στην κορυφή, με το πελώριο άλογο να ασθμαίνει, ο Κελ κοίταξε κάτω και είδε την πόλη του Καστελάν να απλώνεται μπροστά τους – το μισοφέγγαρο του λιμανιού με τα φωταγωγημένα πλοία στο λιμάνι σαν καύτρες σπέρτων. Τα κανάλια της Περιφέρειας του Ναού. Τις ευθείες γραμμές των Ασημένιων Οδών. Τον λευκό θόλο του Ανεμοδείκτη, τη γυαλάδα του ρολογιού στην κορυφή του Πύργου των Ανέμων που δέσποζε πάνω από τη μεγαλύτερη πλατεία της πόλης. Την περιτειχισμένη περιοχή του Καταρράκτη, όπου ζούσαν οι Άσκαρ. Τη Ρούτα Μάγκνα να κόβει στα δυο την πόλη, σαν ουλή από μονομαχία.

Πρέπει να κοίταζε άναυδος, γιατί ο Τζολιβέτ τον ταρακούνησε. Διέσχιζαν τη Βόρεια Πύλη του παλατιού, απ' όπου έμπαιναν οι επισκέπτες. Τα σημαϊάκια που ανέμιζαν στις κορυφές της πύλης μαρτυρούσαν ποιοι ξένοι αξιωματούχοι επισκέπτονταν την πόλη. Αυτή τη στιγμή πλατάγιζε στον θαλασσινό αέρα το μπλε λάβαρο της Σάρδε, με τον λευκό αετό του.

Από κοντά, ο Κελ μπορούσε να δει ότι η υφή των λευκών τειχών δεν ήταν λεία, αλλά τραχιά, και μάλιστα άστραφτε με μικρούς κρυστάλλους. Αν ήταν ευκίνητο και αποφασισμένο, ένα αγόρι θα μπορούσε να σκαρφλώσει ένα τέτοιο τείχος. Τραχύς τοίχος σήμαινε σημεία να γραπωθεί και να πατήσει. Ο Κελ ήταν πάντα καλός στο σκαρφάλωμα πάνω στους βράχους του λιμανιού. Ονειρευόταν να ενταχτεί κάποτε στους Σκαρφαλωτές: πορτοφολάδες από το Λαγούμι που σύμφωνα με τις φήμες μπορούσαν να σκαρφαλώσουν σε οποιονδήποτε τοίχο, όσο λείος κι αν ήταν.

Ο Τζολιβέτ τον ταρακούνησε ξανά. «Κάθισε ίσια, Κέλιαν Σάρεν», είπε. «Πρόκειται να γνωρίσεις τη βασιλική οικογένεια».

«Την ποια;»

Ο Τζολιβέτ έβαλε τα γέλια. «Καλά άκουσες. Ο βασιλιάς και η βασίλισσα του Καστελάν αναμένουν τη χαρά της γνωριμίας σου».

Ο Κελ δεν ήταν σίγουρος τι αντίδραση περίμενε ο λεγάτος. Έξαψη,

ίσω; Αντί γι' αυτό, ο Κελ κουλουριάστηκε σαν σκουλήκι της υγρασίας. Ο Τζολιβέτ τον τράβηξε να ισιώσει την πλάτη του τη στιγμή που έμπαιναν σε ένα τεράστιο τετράγωνο προαύλιο.

Ο Κελ είχε μια συγκεχυμένη εικόνα αφιδωτών ξύλινων τειχών, με τον όγκο του παλατιού να ορθώνεται πίσω τους. Έβλεπε παντού Καστροφύλακες επιφορτισμένους να προστατεύουν το ίδιο το παλάτι, ντυμένους με κόκκινες και χρυσές λιβρέες και κρατώντας πυρσούς από αρωματικό ξύλο που ανέπεμπαν μυρωδάτο καπνό και λαμπερές σπίθες στον ουρανό. Υπηρέτες, με τις πουκαμίσες τους να φέρουν τον θυρεό με το λιοντάρι της βασιλικής οικογένειας, έτρεχαν πέρα και δώθε με δίσκους φορτωμένους κρασί, φρούτα και σοκολάτες: άλλοι, πάλι, μετέφεραν λουλούδια και συνθέσεις από φτερά παγονιού δεμένα με χρυσό σπάγκο.

Ο Κελ μπορούσε ν' ακούσει γέλια και φλυαρίες από το εσωτερικό του παλατιού. Δύο τεράστιες μπρούντζινες πόρτες είχαν ανοιχτεί διάπλατα προς το προαύλιο και το μυρωμένο βραδινό αεράκι. Ένας ψηλός άντρας, που δεν φορούσε λιβρέα, στεκόταν στην αψίδα της εισόδου και κοίταζε τον Κελ και τον δεσμοφύλακά του με μισόκλειστα μάτια.

Ο Τζολιβέτ κατέβασε τον Κελ από τη σέλα όπως πετάει ένας πλανόδιος μανάβης ένα τσουβάλι κρεμμύδια από ένα κάρο. Τον έστησε στα πόδια του κι ακούμπησε τα χέρια του στους ώμους του αγοριού. Υπήρχε μια νότα σαστιμάρας στην έκφρασή του, όταν χαμήλωσε το βλέμμα. «Καταλαβαίνεις τι γίνεται, ζωύφιο; Είσαι εδώ για να προσφέρεις μια υπηρεσία στον βασιλιά του Καστελάν».

Ο Κελ έβηξε. Τον πονούσε ο λαϊμός του από τον εμετό νωρίτερα. «Όχι», απάντησε.

«Τι θα πει όχι;»

Ο βασιλιάς ήταν σχεδόν μυθική φιγούρα στο Καστελάν. Αντίθετα από τη βασίλισσα, έβγαине σπάνια από το παλάτι – και το έκανε μόνο για μεγάλες εκδηλώσεις: τον Γάμο με τη Θάλασσα, την ετήσια Ομιλία της Ανεξαρτησίας στην Πλατεία Βαλέριαν. Θύμιζε στον Κελ το λιοντάρι από τη σημαία του Καστελάν: χρυσαφένιος και αγέρωχος. Σίγουρα δεν έμοιαζε με κάποιον που θα μιλούσε σε ορφανά χαμίνια χωρίς διασυνδέσεις.

«Όχι, ευχαριστώ», διόρθωσε ο Κελ τηρώντας τους καλούς τρόπους που αγωνιζόταν να του διδάξει η Αδελφή Μποναφίλια. «Θα προτιμούσα να μη μιλήσω στον βασιλιά. Θα προτιμούσα να γυρίσω σπίτι».

Ο Τζολιβέτ έστρεψε το βλέμμα του στον ουρανό. «Μα τους Θεούς και πάνω! Το αγόρι είναι αργόστροφο».

«Αριστίντ;»

Μια απαλή φωνή. Οι απαλές φωνές ήταν σαν τα μαλακά χέρια: ανήκαν

σε ευγενείς, απ' αυτούς που δεν είχαν ανάγκη να φωνάζουν για να ακουστούν. Ο Κελ σήκωσε το βλέμμα και είδε τον άντρα από το κατώφλι: ψηλός, λεπτός και γενειοφόρος, με πυκνά γκριζα μαλλιά και αετίσια χαρακτηριστικά. Έντονα, πεταχτά μήλα σκίαζαν βαθουλωμένα μάγουλα.

Ο Κελ συνειδητοποίησε ξαφνικά γιατί ο άντρας δεν φορούσε λιβρέα. Φορούσε απλό γκριζο μανδύα και χιτώνιο, το συνηθισμένο ένδυμα των Άσκαρ. Γύρω από τον λαιμό του κρεμόταν μια αλυσίδα με ένα ασημένιο μενταγιόν χαραγμένο αριστοτεχνικά με ένα σχέδιο με γράμματα και αριθμούς.

Ο Κελ δεν ήταν ακριβώς σίγουρος τι σήμαινε να είσαι Άσκαρ, αλλά ήξερε πως δεν ήταν όπως οι άλλοι άνθρωποι. Μπορούσαν να κάνουν μικρά μαγικά, παρότι η περισσότερη μαγεία είχε εξαφανιστεί από τον κόσμο μετά τη Διάσπαση, και ήταν ξακουστοί για τις θεραπευτικές ικανότητες των γιατρών τους.

Επειδή δεν αναγνώριζαν τον Άιγκον ή τους άλλους Θεούς, έπρεπε βάσει νόμου να ζουν μέσα στα τείχη του Καταρράκτη. Δεν τους επιτρεπόταν να κυκλοφορούν ελεύθερα στο Καστελάν μετά τη δύση του ήλιου – πράγμα που προφανώς σήμαινε ότι ο άντρας αυτός ήταν η μόνη εξαίρεση του κανόνα: ο Σύμβουλος του Βασιλιά. Ο Κελ είχε ακούσει αόριστα μόνο γι' αυτόν: ήταν μια σκιώδης φιγούρα που συμβούλευε την Αυλή. Οι Σύμβουλοι ήταν πάντα Άσκαρ, αν και ο Κελ δεν ήξερε τον λόγο. Η Αδελφή Τζενόφα είχε πει πως ήταν επειδή οι Άσκαρ ήταν πανούργοι από τη φύση τους. Αλλά είχε πει κι άλλα, λιγότερο καλοσυνάτα πράγματα, επίσης: ότι ήταν επικίνδυνοι, ύπουλοι, διαφορετικοί. Αν και, τότε που ο Κας είχε κολλήσει πυρετική φλόγωση, η Αδελφή Τζενόφα είχε τρέξει γραμμή στον Καταρράκτη και ξύπνησε έναν γιατρό των Άσκαρ – ξεχνώντας προφανώς όλες τις φορές που έλεγε ότι δεν μπορούσες να τους εμπιστεύεσαι.

Ο άντρας μίλησε κοφτά. «Θα πάρω εγώ το αγόρι. Αφησέ μας, Αριστίντ».

Ο Τζολιβέτ ύψωσε το ένα φρύδι. «Καλή τύχη, Μπενσιμόν».

Κι ενώ ο Τζολιβέτ απομακρυνόταν, ο Άσκαρ –ο Μπενσιμόν– έκανε νόημα στον Κελ να τον πλησιάσει. «Εσύ έλα μαζί μου».

Και οδήγησε τον Κελ μέσα στο παλάτι.

Η πρώτη εντύπωση του Κελ ήταν ότι τα πάντα στο Μαριβέντ ήταν πελώρια. Οι διάδρομοι του παλατιού ήταν φαρδιοί σαν δωμάτια, οι σκάλες μεγαλοπρεπέστερες κι από ιστιοφόρα. Διάδρομοι ανοίγονταν σε χίλιες διαφορετικές κατευθύνσεις, σαν τα κλωνιά του κοραλλιού.

Ο Κελ είχε φανταστεί ότι τα πάντα μέσα θα ήταν λευκά, όπως έξω, αλλά

οι τοίχοι ήταν βαμμένοι σε υπέροχες αποχρώσεις του μπλε και της ώχρας, του γαλάζιου και του μοβ. Τα έπιπλα ήταν λεπτοκαμωμένα, σαν κοσμήματα, λες κι είχαν σκορπίσει γυαλιστερές χρυσόμυγες σε όλα τα δωμάτια. Ακόμα και τα παντζούρια, σκαλισμένα και βαμμένα με εικόνες ολάνθιστων κήπων, ήταν εξαιρετικά λεπτοδουλεμένα. Ο Κελ δεν θα έβαζε ποτέ με το μυαλό του ότι το εσωτερικό ενός κτιρίου, όσο μεγαλειώδες κι αν ήταν, μπορούσε να είναι τόσο όμορφο όσο το ηλιοβασίλεμα. Με κάποιο τρόπο ηρέμησε τη φρενιασμένη καρδιά του. Δεν θα μπορούσαν να συμβαίνουν τρομερά πράγματα μέσα σ' ένα τόσο ωραίο μέρος.

Δυστυχώς, δεν είχε χρόνο να χαζέψει. Ο Μπενσιμόν μάλλον δεν είχε καταλάβει ότι συνόδευε ένα παιδί και δεν βράδυνε το βήμα του για να το συγχρονίσει με του Κελ. Αντίθετα, ο Κελ έπρεπε να τρέχει για να τον προλαβαίνει. Φαινόταν ειρωνικό, δεδομένου ότι δεν ήταν αυτός που ήθελε να βρίσκεται εκεί όπου τον έσερνε. Τέλος πάντων.

Φως έλαμπε από πυρσούς κρεμασμένους σε ειδικές υποδοχές κατά μήκος του τοίχου, όλοι τους ψηλότερα από κει που θα έφτανε ο Κελ. Ύστερα από πολλή ώρα, έφτασαν σε μια τεράστια δίφυλλη πόρτα καλυμμένη με πλάκες από φύλλα χρυσού, καθεμία σκαλισμένη με μια σκηνή από την ιστορία του Καστελάν: την ήττα του στόλου της Αυτοκρατορίας, τη βύθιση της Τιντάρικ, τον βασιλιά να παραχωρεί τα πρώτα Προνόμια στο Συμβούλιο, την ανέγερση του Ρολογιού του Πύργου των Ανέμων, τις πυρκαγιές της Κόκκινης Πανούκλας.

Εδώ στάθηκε επιτέλους ο Μπενσιμόν. «Μπαίνουμε στον Λαμπερό Εξώστη», είπε. «Δεν είναι ακριβώς η αίθουσα του θρόνου, αλλά παραμένει επίσημος χώρος. Να είσαι σεβαστικός».

Η πρώτη εντύπωση του Κελ μπαίνοντας στον Λαμπερό Εξώστη ήταν η εκτυφλωτική λευκότητα. Δεν είχε δει ποτέ του χιόνι, αλλά είχε ακούσει να μιλούν για εμπορικά караβάνια που παγιδεύτηκαν σε πυκνούς σωρούς χιονιού όταν προσπάθησαν να διασχίσουν τις παγωμένες κορυφές βόρεια της Χιντ. Άσπρο, είχαν πει – παντού ασπρίλα και μια παγωνιά που σου τσάκιζε τα γόνατα.

Μέσα στον Εξώστη, οι τοίχοι ήταν άσπροι, όπως και το πάτωμα και το ταβάνι. Όλα ήταν φτιαγμένα από το ίδιο άσπρο πέτρωμα όπως τα τείχη του παλατιού. Στην άλλη άκρη της αίθουσας, που φαινόταν τόσο πελώρια όσο ένα υπόγειο σπήλαιο, ήταν μια υπερυψωμένη εξέδρα και πάνω ένα μακρόστενο τραπέζι από σκαλιστό επιχρυσωμένο ξύλο που στέναζε από το βάρος κρυστάλλινων ποτηριών, αλαβάστρινων πιάτων και εύθραυστων πορσελάνινων φλιτζανιών.

Τότε συνειδητοποίησε ότι πεινούσε. *Να πάρει!*

Ο Μπενσιμόν έκλεισε τις πόρτες πίσω τους και γύρισε να κοιτάξει τον Κελ. «Σε μία ώρα», είπε, «αυτό το δωμάτιο θα είναι γεμάτο με τις οικογένειες των ευγενών του Καστελάν». Έκανε μια παύση. «Να υποθέσω ότι ξέρεις το Συμβούλιο των Δώδεκα; Τους Δώδεκα Προνομιούχους Οίκους;»

Ο Κελ δίστασε, παρά τη δυσφορία του στην προοπτική να τον πουν αδαή. Ίσως ήταν προτιμότερο να αφήσει ειδικά τον Μπενσιμόν να τον θεωρήσει αδαή. Ίσως έτσι τον έστελναν πίσω από κει που ήρθε. Αλλά ο Μπενσιμόν μάλλον θα μάντευε πως έπαιζε θέατρο. Όλοι στο Καστελάν ήξεραν για τους ευγενείς στον Λόφο, και ιδίως τις Προνομιούχες Οικογένειες. Τα ονόματα και οι θέσεις τους ήταν το ίδιο γνωστές σε όλους όσο και τα ονόματα των δρόμων της πόλης.

«Καζαλέτ», είπε. «Ροβέρζ. Αλίν. Δεν τους θυμάμαι όλους, αλλά όλοι ξέρουν γι' αυτούς. Μένουν πάνω στον Λόφο. Έχουν Προνόμια –θυμήθηκε τα μαθήματα της Αδελφής Μποναφίλια μισοκλείνοντας τα μάτια καθώς έψαχνε τις σωστές λέξεις– «που είναι, ε... ειδικές άδειες από τον βασιλιά για να ελέγχουν τον εμπόριο στους Δρόμους του Χρυσού». (Δεν πρόσθεσε ότι η Μποναφίλια το είχε περιγράψει σαν «ένα ελεεινό σχέδιο για να γίνονται οι πλούσιοι πλουσιότεροι, χωρίς κανένα όφελος για τους απλούς εμπόρους του Καστελάν».)

«Και πέρα στις θάλασσες, ναι», είπε ο Μπενσιμόν. «Θυμήσου ότι κάθε Οίκος κατέχει το δικό του Προνόμιο –ο Οίκος Ρασπάιγ ελέγχει το εμπόριο ξυλείας, ο Οίκος Αλίν του μεταξιού. Ένα Προνόμιο είναι από μόνο του κάτι ανεκτίμητο, που δίνεται από τον βασιλιά ή ανακαλείται ανάλογα με τις επιθυμίες του». Αναστέναξε κι έτριψε τα κοντοκουρεμένα μαλλιά με τα χέρια του. «Δεν έχουμε χρόνο, όμως. Καταλαβαίνω ότι δεν θέλεις να βρίσκεσαι εδώ, κι αυτό είναι ατυχές. Είσαι πολίτης του Καστελάν, σωστά; Κι εντούτοις, έχεις καταγωγή από τη Μαρακάντ ή τη Χιντ, ίσως;»

Ο Κελ ανασήκωσε τους ώμους. Είχε αναρωτηθεί πολλές φορές το ίδιο πράγμα, με δεδομένο ότι το ανοιχτό καστανό δέρμα του ήταν έναν τόνο σκουρότερο από το σταρένιο χρώμα που αποτελούσε τον κανόνα στο Καστελάν, όμως, αντίθετα από κάποια άλλα παιδιά στο Ορφελινά, που ήξεραν την καταγωγή τους, ο ίδιος δεν είχε απαντήσεις. «Εγώ γεννήθηκα εδώ. Δεν ξέρω για τους γονείς μου. Δεν τους γνώρισα ποτέ».

«Αν γεννήθηκες εδώ, οφείλεις στον βασιλιά και στην πόλη πίστη και αφοσίωση», είπε ο Μπενσιμόν. «Είσαι» –του έκλεισε το μάτι– «δέκα χρόνων, σωστά; Πρέπει να ξέρεις την ύπαρξη του πρίγκιπα διαδόχου».

Από κάπου στο πίσω μέρος του μυαλού του, ο Κελ ανέσυρε το όνομα. «Κόνορ», είπε.

Τα φρύδια του Μπενσιμόν σχεδόν ενώθηκαν με τη γραμμή των πυκνών

γκρίζων μαλλιών του. «Πρίγκιπας Κόνορ», διόρθωσε. «Απόψε θα επισκεφτεί το Μαριβέντ μια αντιπροσωπεία από τη Σάρδε. Όπως ίσως γνωρίζεις –ή και όχι–, υπάρχουν εδώ και κάμποσο καιρό διενέξεις ανάμεσα στα βασίλιά μας».

Η Σάρδε και το Καστελάν ήταν γείτονες και τσακώνονταν συχνά για φόρους, αγαθά και πρόσβαση στους Δρόμους τους Χρυσού. Οι περισσότεροι ναύτες στις προβλήτες αποκαλούσαν τους Σάρδιους «αυτοί οι μπάσταρδοι στα σύνορα».

Ο Κελ υπέθεσε ότι αυτό σήμαινε η λέξη «διενέξεις».

«Ο βασιλιάς –που έχει πάντα και πάνω απ’ όλα το συμφέρον των πολιτών του Καστελάν– επιδιώκει ειρήνη με τους γείτονές μας. Ανάμεσα στους πολιτικούς... ε... *θησαυρούς* της πόλης μας είναι και ο πρίγκιπας διάδοχος Κόνορ.

»Υπάρχει πάντα η πιθανότητα, κάποια στιγμή στο μέλλον, ο βασιλιάς να θέλει να δημιουργήσει μια στενότερη σύνδεση ανάμεσα στον γιο του και κάποιο μέλος της βασιλικής οικογένειας της Σάρδε. Γι’ αυτόν τον λόγο είναι σημαντικό, παρά το νεαρό της ηλικίας του, να παρευρεθεί ο πρίγκιπας Κόνορ στο αποψινό επίσημο δείπνο. Δυστυχώς, είναι αδιάθετος». Κοίταξε εξεταστικά τον Κελ. «Με παρακολουθείς;»

«Ο πρίγκιπας είναι άρρωστος, γι’ αυτό δεν μπορεί να πάει στη γιορτή», είπε ο Κελ. «Αλλά τι σχέση έχω εγώ;»

«Ο πρίγκιπας είναι άρρωστος, οπότε δεν μπορεί να πάει στη γιορτή. Γι’ αυτό, θα πάρεις εσύ τη θέση του».

Ξαφνικά η σάλα φάνηκε να γυρίζει τα πάνω κάτω. «Τι θα κάνω, λέει;»

«Θα πάρεις τη θέση του. Δεν αναμένεται να μιλήσει πολύ. Έχεις περίπου το ίδιο ύψος, την ηλικία και τα χρώματά του – η βασίλισσα μητέρα του είναι από τη Μαρακάντ, όπως ξέρεις. Θα σε καθαρίσουμε, θα σε ντύσουμε όπως πρέπει να είναι ντυμένος ένας πρίγκιπας. Θα καθίσεις αμίλητος σε όλο το δείπνο. Δεν θα μιλήσεις ούτε θα τραβήξεις την προσοχή πάνω σου. Μπορείς να φας όσο θέλεις, αρκεί να μην κάνεις εμετό». Ο Μπενσιμόν σταύρωσε τα μπράτσα στο στήθος του. «Στο τέλος της βραδιάς, αν έχεις παίξει ικανοποιητικά τον ρόλο σου, θα σου δοθεί ένα πουγκί με χρυσές κορόνες να το πας πίσω στην Αδελφές του Άιγκον. Αν όχι, το μόνο που θα κερδίσεις θα είναι μια γερή κατσάδα. Καταλαβαίνεις τη συμφωνία;»

Ο Κελ καταλάβαινε από συμφωνίες. Καταλάβαινε να του δώσουν ένα ή δύο κέρματα για να μεταφέρει κάποιο μήνυμα για τις Αδελφές ή ένα μήλο ή μια καραμέλα για επιβράβευση επειδή παρέλαβε ένα δέμα από ένα ιστοφόρο και το παρέδωσε στο σπίτι κάποιου εμπόρου. Αλλά η έννοια μιας χρυσής κορόνας –πόσο μάλλον ενός γεμάτου πουγκιού– ήταν πέρα από την αντιληπτική ικανότητά του.

«Θα ξέρουν όλοι την όψη του Κόν... του πρίγκιπα Κόνορ, θέλω να πω», παρατήρησε ο Κελ. «Κανείς δεν θα γελαστεί».

Ο Μπενσιμόν έβγαλε κάτι από την τσέπη του. Ήταν ένα σφυρηλατημένο, μακρόστενο ασημένιο ορθογώνιο κρεμασμένο σε αλυσίδα, όχι πολύ διαφορετικό από κείνο που φορούσε στον λαιμό του ο σύμβουλος. Το φως από τη φωτιά έλαμπε πάνω στην εγχάραξη με τα λεπτοδουλεμένα γράμματα και τους αριθμούς. Ήταν μαγεία των Άσκαρ. Μόνο οι Άσκαρ ήξεραν πώς να χειρίζονται και να συνδυάζουν γράμματα και αριθμούς με τρόπους που δημιουργούσαν μαγεία από το σχέδιό τους· στην πραγματικότητα, μόνο οι Άσκαρ μπορούσαν να πραγματοποιούν οποιοδήποτε είδος μαγείας. Έτσι ήταν από την εποχή της Διάσπασης.

Χωρίς ιδιαίτερη επισημότητα, ο Μπενσιμόν πέρασε την αλυσίδα στον λαιμό του Κελ, αφήνοντας τη μικρή πλάκα να πέσει μέσα από τον γιακά της φθαρμένης πουκαμίσας του.

«Αυτό θα με κάνει να μοιάζω με τον πρίγκιπα;» ρώτησε ο Κελ προσπαθώντας να δει μέσα στο πουκάμισό του.

«Όχι ακριβώς. Αυτό που θα κάνει είναι να επηρεάσει αυτούς που σε κοιτάζουν και βλέπουν ήδη ένα αγόρι που μοιάζει με τον διάδοχο πρίγκιπά μας στα χρώματα και στο σουλούπι, ώστε να σε *αντιμετωπίζουν* σαν τον πρίγκιπα Κόνορ. Να ακούν τη δική του φωνή όταν μιλάς. Τα μάτια σου είναι λανθασμένα», πρόσθεσε απευθυνόμενος εν μέρει στον εαυτό του, «αλλά δεν έχει σημασία· οι άνθρωποι βλέπουν αυτό που περιμένουν να δουν, και θα περιμένουν να δουν τον πρίγκιπα. Δεν θα αλλάξει σωματικά τα χαρακτηριστικά σου, καταλαβαίνεις; Θα αλλάξει απλώς την όραση αυτών που σε κοιτάζουν. Κανένας που ξέρει πραγματικά ποιος είσαι δεν θα γελαστεί, αλλά όλοι οι άλλοι οπωσδήποτε».

Κατά κάποιον τρόπο, ο Κελ κατάλαβε. Υπήρχαν ιστορίες για τον τρόπο που ήταν κάποτε η μαγεία πριν από τη Διάσπαση, όταν ένα ξόρκι μπορούσε να διαλύσει ένα βουνό ή να μεταμορφώσει έναν άνθρωπο σε δράκο. Τώρα πια η μαγεία – η μαγεία των Άσκαρ, γούρια και φυλαχτά και καταπλάσματα που πωλούνταν στην Πλατεία της Κρεαταγοράς – ήταν η σκιά της σκιάς αυτού που ήταν κάποτε. Μπορούσε να προδιαθέτει, να πείθει και να κατευθύνει, αλλά δεν μπορούσε να αλλάξει την ουσία των πραγμάτων.

«Θα πρότεινα να μιλήσεις τώρα», είπε ο Μπενσιμόν.

Ο Κελ τράβηξε αμήχανα την αλυσίδα που κρεμόταν στον λαιμό του. «Δεν το θέλω», είπε. «Αλλά δεν μου πέφτει λόγος, μου πέφτει;»

Ο Μπενσιμόν χαμογέλασε αχνά. «Όχι. Και δεν λες “δεν μου πέφτει λόγος”, αλλά “δεν έχω περιθώρια επιλογής”. Μιλάς σαν αρουραίος των υπονόμων από τις αποβάθρες του Λαγουμιού».

«Είμαι αρουραίος των υπονόμων από τις αποβάθρες του Λαγουμιού», επισήμανε ο Κελ.

«Απόψε, όχι, δεν είσαι», είπε ο Μπενσιμόν.

Ο Κελ οδηγήθηκε στο τεπιδάριο, το λουτρό: ένα τεράστιο δωμάτιο με δύο μεγάλες πέτρινες γούρνες βυθισμένες καταμεσής του μαρμάρινου πατώματος. Ένα στρογγυλό παράθυρο με υαλογράφημα έβλεπε στη νυχτερινή λάμψη του Καστελάν. Ο Κελ προσπαθούσε να κρατάει το βλέμμα του καρφωμένο στον ορίζοντα καθώς τον πασπάτευαν, τον ζουλούσαν και τον έτριβαν με κακιασμένη σχολαστικότητα. Το νερό έρεε σκούρο καφετί στο σιφόνι.

Ο Κελ αναρωτιόταν αν εμπιστευόταν αυτόν τον Μπενσιμόν και αποφάσισε πως όχι. Ο Μπενσιμόν είπε ότι ο πρίγκιπας ήταν άρρωστος –αδιάθετος–, αλλά ο Τζολιβέτ είχε ξανάρθει στο Ορφελινά πριν από έναν μήνα. Δεν θα μπορούσε να ξέρει τότε ότι ο πρίγκιπας διάδοχος θα αρρώσταινε απόψε και θα χρειαζόταν αντικαταστάτη.

Ούτε η ιδέα ότι θα τον έστελναν πίσω στο τέλος της βραδιάς μ' ένα πουγκί γεμάτο χρυσάφι έβγαζε ιδιαίτερο νόημα. Υπήρχε ένας πασίγνωστος θρύλος στον Λαβύρινθο για τον Ρακοσυλλέκτη Βασιλιά, τον πιο διαβόητο εγκληματία στο Καστελάν. Έλεγαν ότι κάλεσε κάποτε τρεις ανταγωνιστές εγκληματίες στην έπαυλή του και τους τάισε ένα υπέροχο δείπνο, προτείνοντάς τους μερίδιο της παράνομης αυτοκρατορίας του. Αλλά κανείς τους δεν μπόρεσε να συμφωνήσει σε τίποτα και, στο τέλος της βραδιάς, ο Ρακοσυλλέκτης Βασιλιάς δυστυχώς είχε φαρμακώσει τους καλεσμένους του, με πρόσχημα ότι ήξεραν πολλά για τις δουλειές του. (Αν και έκανε πανάκριβες κηδείες και στους τρεις τους.)

Ο Κελ δεν μπορούσε παρά να νιώθει ότι του είχαν πει ήδη πάρα πολλά που κανονικά δεν έπρεπε να ξέρει κι επρόκειτο να μάθει ακόμα περισσότερα. Προσπάθησε να σκεφτεί τι θα έκανε αν έπαιζε κάποιο ρόλο σ' ένα παιχνίδι με τον Κας, αλλά δεν μπορούσε να σκεφτεί καλύτερη στρατηγική από το να κρατάει σκυφτό το κεφάλι του.

Μετά το μπάνιο, τον πουδράρισαν, τον αρωμάτισαν και τον έντυσαν με ένα γκρι και μπλε σατέν φράκο με ασημένιους κρίκους στις μανσέτες και στο κολάρο. Του έδωσαν βελούδινο παντελόνι τόσο μαλακό όσο η γούνα ποντικού και παπούτσια. Του χτένισαν τα μαλλιά και του κύρτωσαν τις βλεφαρίδες.

Όταν πήγε τελικά να κοιταχτεί στον καθρέφτη, που κάλυπτε ολόκληρο τον δυτικό τοίχο, σκέφτηκε με απόγνωση ότι, αν έβγαινε ποτέ στους

δρόμους του Λαγουμιού με αυτή την εμφάνιση, θα τον μαύριζαν στο ξύλο οι Σκαρφαλωτές και θα τον κρεμούσαν ανάποδα στο κοντάρι έξω από τον Ανεμοδείκτη.

«Σταμάτα να σέρνεις τα πόδια σου», είπε ο Μπενσιμόν, που είχε περάσει την τελευταία μία ώρα παρακολουθώντας τα τεκταινόμενα από μια σκιερή γωνία του δωματίου, όπως το γεράκι που σχεδιάζει την εφόρμησή του σε μια οικογένεια λαγών. «Έλα εδώ».

Ο Κελ πλησίασε τον σύμβουλο, ενώ οι υπόλοιποι υπηρέτες του παλατιού εξαφανίζονταν όπως διαλύεται η ομίχλη. Την επόμενη στιγμή, ήταν μονάχος στο δωμάτιο με τον Μπενσιμόν, που τον άρπαξε από το σαγόνι, του ανασήκωσε το κεφάλι και τον περιεργάστηκε προσεκτικά. «Πες μου ξανά τι κάνεις απόψε».

«Είμαι ο Κό... ο πρίγκιπας Κόνορ. Κάθομαι στο τραπέζι του συμποσίου. Δεν λέω πολλά».

Εμφανώς ικανοποιημένος, ο Σύμβουλος άφησε τον Κελ. «Ο βασιλιάς και η βασίλισσα ξέρουν ποιος είσαι στ' αλήθεια, βέβαια· μην ανησυχείς γ' αυτούς. Είναι συνηθισμένοι να παίζουν ρόλους».

Για κάποιο λόγο, η φαντασία του Κελ δεν είχε φτάσει τόσο μακριά. «Ο βασιλιάς θα προσποιείται ότι είμαι γιος του;»

Ο Μπενσιμόν ρουθούνησε. «Στη θέση σου δεν θα ενθουσιαζόμουν πολύ», είπε. «Είσαι ο τελευταίος τροχός της αμάξης σε όλη αυτή την ιστορία».

Ο Κελ το άκουσε με ανακούφιση. Αν όλοι οι σπουδαίοι τον αγνούσαν, ίσως και να κατάφερνε να βγάλει τη νύχτα.

Ο Μπενσιμόν τον οδήγησε πίσω στον δαίδαλο των διαδρόμων που φαινόταν να αποτελεί το εσωτερικό του παλατιού. Κατεβαίνοντας μια πίσω σκάλα του προσωπικού, μπήκαν σε ένα μικρό αλλά κομψό δωμάτιο γεμάτο βιβλία· υπήρχε μια ψηλή χρυσή πόρτα στην άλλη άκρη του δωματίου, από την οποία ο Κελ άκουγε γέλια και μουσική.

Για πρώτη φορά, η καρδιά του σκίρτησε από πραγματική λαχτάρα. *Βιβλία*. Το μόνο υλικό ανάγνωσης που είχε ποτέ ήταν λίγα κουρελιασμένα μυθιστορήματα που είχαν δωρίσει στο Ορφελινό φιλόanthρωποι χρηματοδότες, ικανοποιητικές ιστορίες με πειρατές και φοίνικες, μάγους και θαλασσοπόρους, αλλά φυσικά δεν *ανήκαν* σ' αυτόν. Τα βιβλία μελέτης –ιστορίες για αυτοκρατορίες που κατέρρευσαν και για τη δημιουργία των Δρόμων του Χρυσού– φυλάσσονταν κλειδωμένα από τις Αδελφές κι έβγαιναν για ανάγνωση μόνο στις ώρες των μαθημάτων. Ένας λοστρόμος του χάρισε κάποτε ένα παλιό βιβλίο με ιστορίες, σε αντάλλαγμα για τη μεταφορά ενός μηνύματος, αλλά το είχε κατάσχει η Αδελφή Τζενόφα. Κατ' αυτήν, οι ναυτικοί διάβαζαν μόνο δύο πράγματα: ιστορίες φόνων και πορνογραφία.

Αλλά αυτά τα βιβλία ήταν όμορφα όσο ο ήλιος που βυθίζεται πίσω από την Τιντάρις. Ο Κελ μπορούσε να μυρίσει το άρωμα του δέρματος από το δέσιμό τους, το μελάνι στις σελίδες, την πικρίλα του χαρτόμυλου όπου φτιαχνόταν το χαρτί.

Ο Μπενσιμόν τον παρακολουθούσε με μισόκλειστα μάτια, με τον τρόπο που λοξοκοιτάζει μια μάρκα ένας επαγγελματίας χαρτοπαίκτης. «Ξέρεις να διαβάζεις, λοιπόν. Και σου αρέσει;»

Ο Κελ δεν χρειάστηκε να απαντήσει, αφού εισέβαλαν στο δωμάτιο δύο άνθρωποι πλαισιωμένοι από Καστροφύλακες, οπότε έχασε τη λαλιά του.

Η πρώτη του σκέψη ήταν ότι αυτοί οι άνθρωποι ήταν οι πιο όμορφοι που είχε δει στη ζωή του. Μετά αναρωτήθηκε μήπως έφταιγε το γεγονός ότι ήταν τόσο σχολαστικά περιποιημένοι και τα ρούχα τους τόσο όμορφα. Δεν ήξερε ακόμη τις λέξεις για το μετάξι και το σατέν και το ύφασμα από χρυσό, αλλά ήξερε πότε κάτι φαινόταν πλούσιο και μαλακό κι αντανακλούσε τη λάμψη της φωτιάς στο τζάκι.

Ο βασιλιάς ήταν μια οικεία φυσιογνωμία – κάτι που ήταν επόμενο, αφού το πρόσωπό του φιγουράριζε σε κάθε νόμισμα του Καστελάν. Στα νομίσματα ήταν χαραγμένο το πλάι του προσώπου του με κατεύθυνση προς τα δεξιά – προς την απόρθητη Σάρδε, έλεγε ο θρύλος. Αλλά τα νομίσματα δεν έδειχναν το πλάτος του, το ταυρίσιο στέρνο ή τα μπράτσα πυγμάχου. Έκανε τον Κελ να τρέμει με το παράστημα και την παρουσία του. Τα μάτια του ήταν φωτεινά, ψηλά στο πρόσωπό του, η γενειάδα και τα μαλλιά του ήταν ένας ωχρός συνδυασμός ξανθού και πρώιμου αργυρού.

Η βασίλισσα είχε κυματιστά μαύρα μαλλιά όπως ο Ποταμός του Φόβου στο σούρουπο και λείο ροδοσταρένιο δέρμα. Ήταν λεπτή και ψηλή, με τα δάχτυλά της φορτωμένα δαχτυλίδια, κάθε σειρά με μια διαφορετική αστραφτερή πέτρα. Σκοινιά από χρυσάφι τύλιγαν τον λαιμό και τους καρπούς της και τα μαλλιά της ήταν πιασμένα με φουρκέτες σε σχήμα χρυσών κρίνων. Ήταν πριγκίπισσα της Μαρακάντ, θυμόταν ο Κελ, και σ' εκείνη τη χώρα ο χρυσός ήταν σύμβολο καλοτυχίας.

Η βασίλισσα παρατηρούσε τον Κελ με τα μαύρα μάτια που είχαν υμνήσει χίλια ποιήματα και μπαλάντες. Οι πολίτες του Καστελάν γίνονταν ανταγωνιστικοί με την ομορφιά της βασίλισσάς τους και διατυμπάνιζαν ότι ήταν πιο όμορφη από τις βασίλισσες της Σάρδε ή της Χιντ. Όσο για τη βασίλισσα της Χανς, ο Κελ είχε ακούσει πως θύμιζε δυσκολία πάπια σε σύγκριση με τη βασίλισσα Λίλιμπετ του Καστελάν.

«Αυτό είναι το αγόρι;» ρώτησε. Η φωνή της ήταν βαθιά, γλυκιά σαν ζαχαρωμένο ροδόδερο.

«Ακριβώς», απάντησε ο Μπενσιμόν. Φαινόταν να έχει αδυναμία στη λέξη. «Είστε έτοιμοι, Υψηλότατοι;»

Η βασίλισσα έγνεψε καταφατικά. Ο βασιλιάς ανασήκωσε τους ώμους. Και οι Καστροφύλακες άνοιξαν διάπλατα τη χρυσή πόρτα, καθώς η μουσική στον Εξώστη άλλαξε σε πομπικό σκοπό. Ο βασιλιάς πέρασε αργά από μέσα, με τη βασίλισσα να ακολουθεί. Κανείς τους δεν κοίταξε πίσω.

Ο Κελ δίστασε. Ένωσε κάτι να του ανακατεύει τα μαλλιά· ο Μπενσιμόν του είχε φορέσει κάτι στο κεφάλι: ένα χρυσό στεφάνι. Ένωσε τα χέρια του συμβούλου να μένουν πάνω στο κεφάλι του, σχεδόν σαν ευλογία.

Ο Μπενσιμόν γρύλισε κι έπειτα τον έσπρωξε. «Προχώρα πίσω τους», πρόσταξε, και ο Κελ πέρασε παραπατώντας τη χρυσή πόρτα προς το εκτυφλωτικό φως.

Ο Κελ παρατήρησε δύο πράγματα ταυτόχρονα. Πρώτον, ο Μπενσιμόν είχε δίκιο: ο Εξώστης ήταν τώρα γεμάτος ευγενείς. Τόσο πολλούς όσους δεν είχε ποτέ του μαζεμένους. Είχε συνηθίσει να βλέπει φευγαλέα μια διακοσμημένη άμαξα να περνάει στους λιθόστρωτους δρόμους, μ' ένα γαντοφορεμένο χέρι να κρέμεται ίσως από ένα ανοιχτό παράθυρο. Καμιά φορά, ένας αριστοκράτης με βελούδα και κοσμήματα μπορεί να βρισκόταν σε κάποιον ιστιοφόρο και να μάλωνε με τον καπετάνιο για τον αν έπρεπε ή όχι να πουλήσει μερίδια στο επόμενο ταξίδι του караβιού. Αλλά ήταν σπάνιο θέαμα, όπως το να δεις σαλαμάνδρα. Δεν είχε φανταστεί ποτέ ότι θα βρισκόταν περικυκλωμένος ούτε από αριστοκράτες ούτε από σαλαμάνδρες.

Το δεύτερο ήταν το ίδιο το δωμάτιο. Τώρα καταλάβαινε γιατί του είχε φανεί τόσο άσπρο. Προφανώς το διατηρούσαν κενό, έναν ανέγγιχτο μουσαμά που περιμένει το πινέλο του ζωγράφου. Οι τοίχοι που ήταν γυμνοί φαινόταν τώρα διακοσμημένοι με τοιχογραφίες στα χρώματα των πολύτιμων λίθων που απεικόνιζαν τους θριάμβους του Καστελάν. Ο Κελ δεν ήξερε πώς ήταν δυνατό. (Αργότερα θα ανακάλυπτε πως ήταν διαφανή παραπετάσματα που κατέβαιναν πάνω στους τοίχους και καθόλου μογογιά.) *Κοίτα, έλεγαν, πόσο μεγαλειώδης τόπος είναι η πόλη μας, πόσο σπουδαία.*

Τα πατώματα ήταν καλυμμένα με χοντρά χαλιά της Μαρακάντ, ενώ κατά μήκος του ανατολικού τοίχου είχαν τραβηχτεί οι κουρτίνες για να αποκαλύψουν μια στοά με κιονοστοιχία. Ανάμεσα στους κίονες υπήρχαν γλάστρες με δέντρα βαμμένα χρυσά, με επιχρυσωμένα φύλλα και μήλα και κεράσια από χρωματιστό γυαλί να κρέμονται από τα κλαδιά τους. Σε ένα υπερώο πάνω από τη στοά έπαιζε μια ορχήστρα μουσικών, όλοι τους ντυμένοι με κόκκινο και χρυσό, τα χρώματα του παλατιού. Το μεγάλο τζάκι ήταν ίδιο, μόνο που τώρα έκαιγε μέσα μια ζυηρή φωτιά, αρκετά μεγάλη για να ψήσεις μισή ντουζίνα αγελάδες.

Οι κάτοικοι του Λόφου είχαν μαζευτεί για να σχηματίσουν ένα λαμπερό μονοπάτι προς το ψηλό τραπέζι, χαμογελώντας και κλίνοντας το κεφάλι στη βασιλική οικογένεια, που διέσχισε αργά τη σάλα. Μέσα στο λουτρό, ο Μπενσιμόν είχε πει στον Κελ να κρατά το κεφάλι του σκυμμένο και να μην κοιτάζει ούτε δεξιά ούτε αριστερά, αλλά ανακάλυψε ότι δεν μπορούσε να κρατηθεί και να μην κοιτάξει.

Οι άντρες ήταν ντυμένοι με μπροκάρ σακάκια και ψηλές μπότες από ανάγλυφο δέρμα· οι γυναίκες ήταν ταξιδιάρικα σύννεφα από μετάξι και σατέν, φιόγκους και δαντέλα, με τα μαλλιά τους πιασμένα ψηλά και καρφωμένα με διακοσμητικά σε διάφορα σχήματα: χρυσά τριαντάφυλλα, ασπρόμηνιους κρίνους, επιχρυσωμένα αστέρια, μπρούντζινα σπαθιά. Κάπως έτσι τους παρουσίαζαν τα κουτσομπολίστικα σκιαγραφήματα που μπορούσε ν' αγοράσει κανείς στην Πλατεία Κρεαταγοράς, εκεί που πήγαιναν οι γιοι κι οι θυγατέρες εμπόρων να μάθουν για τα σκανδαλώδη καμώματα των αριστοκρατικών Οίκων και να φανταστούν ότι παντρεύονταν με κάποιο μέλος τους.

Ο Μπενσιμόν είχε συγχρονίσει το βήμα του με του Κελ, ενώ το πλήθος των ευγενών αραίωσε όταν έφτασαν στο υπερυψωμένο τραπέζι. Έδινε την ίδια εντύπωση με πριν, αν και είχε προστεθεί κι άλλη διακόσμηση. Φτερά παγονιού βουτηγμένα σε χρυσή μπογιά έγερναν πάνω από επιχρυσωμένα διακοσμητικά, ενώ στη μέση του τραπεζιού ελισσόταν μια γιρλάντα από κρίνους πλεγμένη με χρυσές αλυσίδες. Το άρωμά τους –κηρώδες, υπερβολικά γλυκό– πλημμύριζε την αίθουσα.

Παραζαλισμένος απ' όλα αυτά, ο Κελ άφησε τον Μπενσιμόν να τον οδηγήσει προς μία από τις τρεις ψηλές καρέκλες που καταλάμβαναν τη μέση του τραπεζιού. Η βασίλισσα καθόταν αριστερά του Κελ, ενώ στα δεξιά του ένα όμορφο κορίτσι περίπου στην ηλικία του, ντυμένο με ανοιχτοκίτρινο μετάξι, με τα σκούρα ξανθά μαλλιά του χτενισμένα σε σφιχτές μπουκλίτσες.

Ο Κελ έριξε μια σχεδόν πανικόβλητη ματιά στον Μπενσιμόν: γιατί τον έβαλαν να καθίσει δίπλα σε άλλο παιδί; Ένας ενήλικας μπορεί να τον αγνοούσε, αλλά το ξανθό κορίτσι τον κοίταζε ήδη με ζωντανή περιέργεια που μαρτυρούσε ότι γνώριζε αρκετά καλά τον πρίγκιπα Κόννορ.

Ο Μπενσιμόν ύψωσε ένα φρύδι κι έφυγε, για να καταλάβει τη θέση του πίσω ακριβώς από την καρέκλα του βασιλιά.

Το ξανθό κορίτσι έσκυψε πάνω από το πιάτο του για να ψιθυρίσει στον Κελ: «Άκουσα ότι ήσουν άρρωστος», είπε. «Δεν περίμενα να σε δω εδώ».

Ήταν μια σανίδα σωτηρίας και ο Κελ δεν την άφησε να πάει χαμένη. «Επέμενε ο βασιλιάς», είπε χαμηλόφωνα. Ήλπιζε πως έτσι αναφερόταν στον πατέρα του ο πρίγκιπας. Ο Κελ ήξερε ότι ο Μπενσιμόν είπε πως το

φυλαχτό θα τον έκανε ν' ακούγεται σαν τον πρίγκιπα, εκτός από το να φαίνεται σαν αυτόν, αλλά σίγουρα δεν μπορούσε να αλλάξει τις λέξεις που έλεγε. Τις επέλεξε προσεκτικά, ανατρέχοντας στις φορές που αυτός κι ο Κας έπαιζαν τους γαλαζοαίματους τυχοδιώκτες, πώς άλλαζαν τον τρόπο ομιλίας τους μ' εκείνον των αριστοκρατών που είχαν διαβάσει σε βιβλία. «Δεν μου δόθηκαν περιθώρια επιλογής».

Το ξανθό κορίτσι τίναξε τις μπούκλες του. «Είσαι άρρωστος», συμπέρανε. «Κανονικά θα τρωγόσουν που υποχρεώθηκες να έρθεις ή τουλάχιστον θα αστειευόσουν γι' αυτό».

Ο Κελ κράτησε την πληροφορία στο πίσω μέρος του μυαλού του. Ο πρίγκιπας ήταν κάποιος που δεν δίσταζε να έχει ξεσπάσματα οργής και του άρεσε να λέει αστεία. Αυτό το είχαν κοινό. Ήταν χρήσιμη πληροφορία.

«Αντονέτα». Η γυναίκα που καθόταν απέναντί τους μίλησε μέσα από τα δόντια της, με το βλέμμα της καρφωμένο στο ξανθό κορίτσι. «Ίσως σε την πλάτη σου».

Αντονέτα. Ωστε έτσι το έλεγαν το κορίτσι και προφανώς η γυναίκα ήταν η μητέρα της. Ήταν πολύ όμορφη, με σπείρες από ξανθά μαλλιά και πληθωρικό στήθος που ξεχυνόταν πάνω από το μπούστο ενός φορέματος από ακατέργαστο μετάξι στο ίδιο χρώμα με της κόρης της. Η προσοχή της έμεινε στην Αντονέτα μόνο για μια στιγμή πάντως, προτού απορροφηθεί στην κουβέντα μ' έναν άντρα με μαύρη γενειάδα και αεικίνητα φρύδια.

«Ποιος είναι αυτός;» ψιθύρισε ο Κελ στην Αντονέτα, που καθόταν τώρα απόλυτα ευθυτενής. «Αυτός που φλερτάρει τη μητέρα σου;»

Ήταν μάλλον τολμηρό αυτό που είπε, αλλά η Αντονέτα χαμογέλασε – σαν να περίμενε τέτοιο σχόλιο από έναν Κόννορ Αυρηλιανό. «Δεν τον αναγνωρίζεις;» ρώτησε δύσπιστα. Δίπλωνε την πετσέτα στην ποδιά της· ο Κελ μιμήθηκε αυτόματα τις κινήσεις της. «Είναι ο Σένεξ Πέτρο ντ' Ουστίνι, ένας από τους πρεσβευτές της Σάρδε. Και δίπλα του είναι η Σένα Ανέσα Τοντερίνο».

Φυσικά. Ο Κελ έπρεπε να τους έχει αναγνωρίσει αμέσως: ένας άντρας και μία γυναίκα ντυμένοι στο σαρδικό βαθύ μπλε. Το ζαφειρένιο σκουλαρίκι του Σένεξ Πέτρο έλαμπε κόντρα στο σταρένιο δέρμα του, ενώ η Σένα Ανέσα είχε πλούσια μαλλιά πιασμένα σε ρόζους πάνω στο κεφάλι της και μακριά, αετίσια μύτη.

Πιο κάτω στο τραπέζι καθόταν άλλο ένα αγόρι περίπου στην ηλικία του Κελ. Έμοιαζε με κάτοικο του Σενζού, με ίσια μαύρα μαλλιά και σκανδαλιάρικη έκφραση. Έκλεισε το μάτι στον Κελ, που τον συμπάθησε αμέσως, παρότι ήξερε ότι η φιλική κίνηση δεν είχε αποδέκτη τον ίδιο, αλλά τον πρίγκιπα Κόννορ.

«Βλέπω ότι ο Τζος προσπαθεί να σου τραβήξει την προσοχή», είπε η Αντονέτα κάνοντας μια γκριμάτσα προς το αγόρι. Δεν ήταν εχθρική, περισσότερο πειρακτική ίσως. «Θα 'ναι σίγουρα στενοχωρημένος που κάθεται δίπλα στον Αρτάλ Γκρεμόν».

Η Αντονέτα πρέπει να εννοούσε τον σωματώδη άντρα με τον χοντρό λαιμό στ' αριστερά του Τζος. Ήταν κοντοκουρεμένος σαν στρατιωτικός και φορούσε το περιβραχιόνιο μονομάχου, που φαινόταν κάπως γελοίο πάνω από το δαμασκηνό μετάξι της πουκαμίσας του. Ο Κελ είχε ακούσει και άλλοτε το όνομα. Παρότι ευγενής, διασκέδαζε πολεμώντας με κάποιους από τους πιο ξακουστούς μαχητές στην Αρένα. Όλοι –εκτός από τον Γκρεμόν, ίσως, που ήταν μέλλον κληρονόμος του Προνομίου του τσαγιού και του καφέ– ήξεραν ότι οι αγώνες στήνονταν προς όφελός του.

«Αρχόντισσα Αλίν», είπε ο Σένεξ ντ' Ουστίνι στη μητέρα της Αντονέτα. «Η τουαλέτα σας είναι στ' αλήθεια υπέροχη – κι αυτό το κέντημα στις μανσέτες είναι σίγουρα σαρδικό *σοντόσο*, σωστά; Είστε πραγματικά μια ζωντανή διαφήμιση για το μεγαλείο του εμπορίου μεταξιού».

Η αρχόντισσα Αλίν; Ο Οίκος των Αλίν κατείχε το Προνόμιο του μεταξιού. Πράγμα που σήμαινε ότι η Αντονέτα, που έπαιζε τώρα με το πιρούνι της, μια μέρα θα κληρονομούσε το πλουσιότερο απ' όλα τα Προνόμια. Ο Κελ ένωσε το στομάχι του να γυρίζει.

«Το μετάξι έχει και άλλες χρήσεις, πέραν της μόδας», πετάχτηκε η Αντονέτα. «Οι Άσκαρ το χρησιμοποιούν σε επιδέσμους και ράμματα. Μπορεί κανείς να φτιάξει ιστία με μετάξι, και στο Σενζού το χρησιμοποιούν για να γράφουν πάνω του, αντί για χαρτί».

Η Σένα Ανέσα γέλασε. «Πολύ έξυπνο, Ντεμοζέλ Αντονέτα...»

«Υπερβολικά έξυπνο», πήρε τον λόγο ο Αρτάλ Γκρεμόν. «Σε κανέναν δεν αρέσουν τα έξυπνα κορίτσια, σωστά, Μονφοκόν;»

Ο Μονφοκόν ήταν προφανώς ο άντρας που καθόταν απέναντί του. Ήταν φανταχτερά ντυμένος με ροζ βελούδο και ασημένια πλεξούδα, με δέρμα σε βαθύ καστανό. «Γκρεμόν», άρχισε μάλλον τσατισμένα, αλλά δεν ολοκλήρωσε τη φράση του, γιατί είχε έρθει το φαγητό.

Και τι φαγητό. Όχι ο χυλός και τα βραστά που σερβίριζαν στο Ορφελινά, αλλά ψητά καπόνια με άσπρο λάχανο, πάπιες γεμισμένες με καρυκευμένα δαμάσκηνα, βότανα και τάρτες με τυρί, ολόκληρα ψητά ψάρια περιχυμένα με λάδι και λεμόνι, καθώς και σαρδικά πιάτα, όπως χοιρινό περιχυμένο με ροδόνηρο και ψημένο πάνω σε μια στρώση από ζυμαρικά.

Μπορείς να φας όσο θέλεις, αρκεί να μην κάνεις εμετό, είχε πει ο Μπενσιμόν.

Ο Κελ στρώθηκε στη δουλειά. Έτσι κι αλλιώς, πεινούσε πάντα, κι αυτή

τη στιγμή πεινούσε σαν λύκος, αφού άδειασε το στομάχι του πάνω στις μπότες του Τζολιβέτ. Προσπάθησε να αντιγράψει τις κινήσεις των υπολοίπων με τα μαχαιροπίρουνα, αλλά τα χέρια ήταν ταχύτερα από τα πιρούνια. Όταν βούτηξε το χέρι του σε μια φέτα τάρτας με τυρί και φασκόμηλο, είδε τον Μπενσιμόν να τον αγριοκοιτάζει.

Πρόσεξε ότι η Αντονέτα δεν έτρωγε, αλλά κοίταζε το φαγητό στο πιάτο της με μια οργισμένη έκφραση. Ο εντυπωσιακός Μονφοκόν έκλεισε το μάτι δείχνοντάς τη. «Το ιδανικό είναι όταν παντρεύονται ομορφιά και σοφία, αλλά, στη συνήθη πορεία των πραγμάτων, οι Θεοί χαρίζουν ή το ένα ή το άλλο. Πιστεύω ότι η Αντονέτα μας πρέπει να είναι μία από τις σπάνιες εξαιρέσεις».

«Δεν μπορεί κανείς να τα έχει όλα, διαφορετικά οι Θεοί θα φθονούσαν τους θνητούς», είπε ένας άλλος με ψυχρά μάτια. Είχε στενά χαρακτηριστικά και ανοιχτό σταρένιο δέρμα και θύμιζε στον Κελ εικονογραφήσεις στα σχολικά του βιβλία που απεικόνιζαν τους Καστελάνους ευγενείς ως εκατό χρόνια πριν. «Αυτό δεν έπαθαν οι Καλάτιοι; Έχτισαν τους πύργους τους πολύ κοντά στον ουρανό, προκάλεσαν τους Θεούς με τα επιτεύγματά τους και γι' αυτό καταστράφηκε η Αυτοκρατορία τους».

«Κάπως σκοτεινή άποψη, Ροβέρζ», είπε ένας μεγαλύτερος άντρας με καλοσυνάτο πρόσωπο. Ήταν κάτωχος, σαν κάποιος που περνούσε πολύ χρόνο σε κλειστό χώρο. «Οι Αυτοκρατορίες τείνουν προς την εντροπία, ξέρεις. Δύσκολο να διαχειριστείς τόση εξουσία. Εν πάση περιπτώσει, αυτό μου έμαθαν στο σχολείο πριν από πολύ καιρό». Χαμογέλασε στον Κελ. «Κι εσείς το ίδιο δεν διδαχτήκατε, πρίγκιπα;»

Όλοι στράφηκαν καλόγνωμα προς τον Κελ, που λίγο έλειψε να πνιγεί με μια μπουκιά τάρτα που είχε βάλει στο στόμα του. Φαντάστηκε έντρομος τι θα συνέβαινε τη στιγμή που θα συνειδητοποιούσαν πως δεν ήταν ο πρίγκιπας διάδοχος. Θα τον κύκλωνε αμέσως η Καστροφυλακή. Θα τον έπαιρναν σέρνοντας από το παλάτι και θα τον έριχναν από τα τείχη, όπου θα κατακυλούσε όλο τον λόφο μέχρι που θα έπεφτε παφλάζοντας στη θάλασσα και θα τον καταβρόχθιζε ένας κροκόδειλος.

«Μα, Εντιμότητα Καζαλέτ», πήρε τον λόγο η Αντονέτα, «εσείς δεν είστε ο αφέντης όλου του πλούτου στο Καστελάν; Και σάμπως δεν είναι εξουσία όλος αυτός ο πλούτος;»

Καζαλέτ. Ο Κελ το ήξερε το όνομα. Το Προνόμιο των Καζαλέτ ήταν η τραπεζική, και μάλιστα άκουγες να λένε τις χρυσές κορόνες «καζαλέτια» στους δρόμους.

«Τι σας έλεγα;» πετάχτηκε ο Αρτάλ Γκρεμόν. «Υπερβολικά έξυπνη».

Ο Κελ κάρφωσε ένα χαμόγελο στα χείλη του. Δεν μπορούσε να τα

τεντώσει ως τα αφτιά, ευτυχώς· έδινε έτσι την εντύπωση ότι χαμογελούσε κάπως ψυχρά, αντί με ενθουσιασμό. Όπως θα ανακάλυπτε αργότερα, ο ενθουσιασμός θεωρούνταν ύποπτος σ' έναν πρίγκιπα. «Φυσικά, εγώ μαθαίνω ακόμα, Εντιμότητα Καζαλέτ», είπε. «Αλλά οι σοφοί λένε ότι αυτός που τα θέλει όλα τα χάνει όλα».

Στα χείλη του Μπενσιμιόν ζωγραφίστηκε ένα μειδίαμα και μια έκφραση γνήσιας έκπληξης πέρασε από το πρόσωπο της βασίλισσας, για να χαθεί την αμέσως επόμενη στιγμή. Η Αντονέτα χαμογέλασε, πράγμα που ο Κελ βρήκε πολύ ευχάριστο.

Ο βασιλιάς δεν αντέδρασε καθόλου σε αυτή τη δήλωση του υποτιθέμενου γιου του, αλλά η κοκκινομάλλα πρέσβειρα της Σάρδε γέλασε. «Είναι ωραίο να βλέπεις ότι ο γιος σου είναι καλοδιαβασμένος, Μάρκουσ».

«Ευχαριστώ, Σένα Ανέσα», είπε η βασίλισσα. Ο βασιλιάς έμεινε σιωπηλός. Περιεργαζόταν ερευνητικά τον Κελ πάνω από το χείλος του ψηλού ασημένιου κυπέλλου του.

«Ωραία το είπες», ψιθύρισε στον Κελ η Αντονέτα. Τα μάτια της έλαμπαν, έτσι που φαινόταν διπλά όμορφη. Το στομάχι του Κελ σφίχτηκε ξανά με έναν πρωτόγνωρο κι αυτή τη φορά όχι δυσάρεστο τρόπο. «Ίσως δεν είσαι και τόσο άρρωστος, τελικά».

«Ω, όχι, είμαι πολύ χάλια», είπε εμφιατικά. «Μπορεί να ξεχάσω οτιδήποτε ανά πάσα στιγμή».

Οι μεγάλοι είχαν ξαναγουρίσει στη δική τους κουβέντα. Ο Κελ μετά βίας μπορούσε να την παρακολουθήσει – πάρα πολλά ονόματα που δεν ήξερε, τόσο ανθρώπων όσο και πραγμάτων, όπως συνθήκες και εμπορικές συμφωνίες. Αυτό, βέβαια, ως τη στιγμή που ο Σένεξ Πέτρο γύρισε στον βασιλιά με ένα μελίχιο χαμόγελο και είπε: «Μια και μιλάμε για εξωφρενικές απαιτήσεις, Υψηλότητα, υπάρχει τίποτα νεότερο για τον Ρακοσυλλέκτη Βασιλιά;»

Ο Κελ γούρλωσε τα μάτια. Ήξερε το όνομα του Ρακοσυλλέκτη Βασιλιά· το ήξεραν οι πάντες στο Καστελάν, αλλά δεν περίμενε να το ξέρουν και οι ευγενείς. Ο Ρακοσυλλέκτης Βασιλιάς ανήκε στους δρόμους της πόλης, στις σκιές όπου δεν τολμούσαν να πάνε οι Πολιτοφύλακες, στους καταραμένους οίκους του τζόγου και τα καταγώγια του Λαβύρινθου.

Μια φορά, ο Κελ είχε ρωτήσει την Αδελφή Μπωναφιλία πόσων χρόνων ήταν ο Ρακοσυλλέκτης Βασιλιάς. Του απάντησε ότι υπήρχε από πάντα, απ' όσο ήξερε, και μάλιστα υπήρχε κάτι άχρονο στον τρόπο που παρουσιαζόταν στο Καστελάν, να περιφέρεται κορδωμένος στις σκιές ντυμένος από πάνω ως κάτω στα μαύρα, με μια στρατιά από κλεφτρόνια και πορτοφολάδες στη διάθεσή του ανά πάσα στιγμή. Δεν φοβόταν τη Μοίρα του Βέλους ή την πολιτοφυλακή. Δεν φοβόταν απολύτως τίποτα.

«Ένας εγκληματίας είναι», είπε ο βασιλιάς με απτόητο τόνο. «Πάντα θα υπάρχουν εγκληματίες».

«Αλλά αυτοαποκαλείται βασιλιάς», παρατήρησε ο Πέτρο με το ίδιο αβίαστο χαμόγελο. «Δεν σας φαίνεται πρόκληση αυτό;»

Η Σένα Ανέσα παρακολουθούσε ανήσυχα τη σκηνή. Ήταν λες και κάποιος έριξε γροθιά μέσα σε σχολική τάξη, σκέφτηκε ο Κελ. Όλοι περιμένουν να δουν αν ο άλλος θα ανταποδώσει ή θα το ξεπεράσει. Οι φίλοι αυτού που έριξε την μπουνιά άγχονται. Η συνέχιση της επίθεσης αποτελεί πάντα ρίσκο.

Αλλά ο Μάρκος απλώς χαμογέλασε. «Δεν αποτελεί πρόκληση για εμένα», είπε. «Παιδιά που παίζουν “Κάστρα” δεν απειλούν το Μαριβέντ. Και τώρα, να συζητούσαμε τα θέματα που έθιξα νωρίτερα, σχετικά με το Στενό Πέρασμα;»

Η Σένα Ανέσα φάνηκε ανακουφισμένη. «Θαυμάσια ιδέα», είπε, και διάφορες φωνές κατά μήκος του τραπεζιού άρχισαν να συνεισφέρουν με σχόλια για το εμπόριο και τον Μεγάλο Νοτιοδυτικό Δρόμο που ήταν το ίδιο ακαταλαβίστικα για τον Κελ όσο αν γίνονταν στη σαρδική γλώσσα.

Η Αντονέτα τον χτύπησε μαλακά στον καρπό με την ανάποδη του μαχαιριού της. «Φέρνουν επιδόρπιο», είπε γνέφοντάς του να πάρει τα μαχαιροπίρουνα. «Είχες δίκιο. *Οντως ξεχνάς*».

Ο Κελ είχε χορτάσει σχεδόν – ή έτσι νόμιζε, μέχρι που εμφανίστηκαν τα γλυκά. Δαμάσκηνα και ροδάκινα περιχυμένα με ροδόνερο και μέλι, ανθοπέταλα κρυσταλλωμένα με ζάχαρη, ποτήρια με παγωμένο γλυκόξινο σορμπέ, κούπες με γλυκιά σοκολάτα και σαντιγί, караμελωμένες κρέμες με σπόρους ροδιού και πιατέλες με κέικ αμυγδαλόπαστας στολισμένα με γλάσο σε παστέλ χρώματα.

Οι μουσικοί έπαιζαν μια γλυκιά μελωδία καθώς έβγαζαν την τελευταία ασημένια πιατέλα, που περιείχε μια επική τούρτα στο σχήμα φοίνικα, στολισμένη με αποχρώσεις του χρυσού και του χάλκινου, κάθε απαστράπτουσα φτερούγα άψογη ως το τελευταίο φτερό. Τη στιγμή που ακούμπησαν την τούρτα στο τραπέζι, πήρε φωτιά υπό τον ήχο επιφωνημάτων θαυμασμού.

Ο Κελ αδυνατούσε να καταλάβει τι το αξιοθαύμαστο είχε να βάζεις φωτιά σε μια λαχταριστή τούρτα, αλλά ήξερε ότι έπρεπε να φαίνεται εντυπωσιασμένος όταν απίθωσαν μπροστά του ένα χρυσό πιάτο με ένα κομμάτι του επιδορπίου σε σχήμα φοίνικα που σιγόκαιγε ακόμη. Ήταν παντεσπάνι μέσα σε σκληρό, γυαλιστερό γλάσο που θύμιζε το κέλυφος σκαθαριού.

Σχεδόν δεν ήθελε να το φάει. Ανέκαθεν πίστευε ότι μία από τις μεγαλύτερες τραγωδίες της Διάσπασης δεν ήταν μόνο ότι ο κόσμος σχεδόν έχασε όλη τη μαγεία, αλλά ότι πλάσματα όπως φοίνικες και δράκοι, μαρτιχόρες και βασιλίσκοι εξαφανίστηκαν εν μία νυκτί.

Τέλος πάντων. Πήρε ένα κομμάτι από το γλάσο και το έβαλε στο στόμα του. Φαινόταν να εκρήγνυται σε γεύσεις δυνατώτερες απ' ό,τι είχε δοκιμάσει ποτέ του, έχοντας χίλιες φορές τη γλύκα των μήλων σε συνδυασμό με καρυκεύματα και το άρωμα λουλουδιών. Πίεσε τη γλώσσα στη μέσα μεριά των δοντιών του μεθυσμένος σχεδόν από τη γευστική έκρηξη.

Ευχήθηκε να μπορούσε να κλείσει τα μάτια. Τα πάντα γύρω του φαινόταν να ξεθωριάζουν και να γίνονται απίστευτα ευκρινή την ίδια στιγμή. Άκουγε την καρδιά του να χτυπάει, και από πιο πέρα τις φωνές ευγενών που φλυαρούσαν και γελούσαν, μ' έναν ήχο σαν μαχαίρια που σκίζουν μεταξύ. Ήξερε ότι κάτω από το γέλιο μονομαχούσαν με τα λόγια τους, πρόσβαλλαν και προκαλούσαν και επαινούσαν ο ένας τον άλλο σε μια γλώσσα που γνώριζε, αλλά δεν καταλάβαινε.

Μέσα από τις κροσσωτές κουρτίνες των βλεφαρίδων του, είδε τον βασιλιά να κοιτάζει την τούρτα-φοίνικα. Η έκφρασή του είχε ένα είδος βαριεστημένης περιφρόνησης που ξάφνιασε τον Κελ. Σίγουρα ένας μονάρχης δεν θα είχε τόσο έντονη αντίδραση σ' ένα παρασκεύασμα ζαχαροπλαστικής· κάτι άλλο πρέπει να είχε στον νου του ο βασιλιάς.

Ο Κελ γλιστρούσε όλο και περισσότερο προς τον ύπνο όσο συνεχιζόταν η βραδιά· φαίνεται πως, όσο τρομοκρατημένος κι αν είναι κανείς, η νύστα θα έρθει αναπόδραστα. Τελικά γλίστρησε το μαχαίρι στην ποδιά του και, κάθε φορά που ένιωσε να τον παίρνει ο ύπνος, έσφιγγε το χέρι του πάνω και ο πόνος τον ξυπνούσε για τα καλά.

Το συμπόσιο δεν φαινόταν να τελειώνει, όσο να ξεφτίζει. Πρώτα έφυγε μια ομάδα, έπειτα μια άλλη. Ο Τζος Φαλκονέτ του έγεννε, αφού αποχώρησε μόνος. Η Αντονέτα τον φίλησε στο μάγουλο, πράγμα που έκανε την καρδιά του να χτυπάει γρηγορότερα κι ανέβασε όλο το αίμα, θαρρείς, στα μάγουλά του, έτσι που μπορούσε μόνο να ελπίζει πως δεν θα το πρόσεχε κανείς.

Η μουσική χαμήλωσε και σταμάτησε τελείως. Τα φτερά παγονιού, πνιγμένα από το βάρος της χρυσής μπογιάς, έγερναν σαν τα κεφάλια νυσταγμένων παιδιών. Η φωτιά είχε σβήσει σε κόκκινη θράκα ως την ώρα που αποσύρθηκαν όλοι από τη σάλα, εκτός από τη βασιλική οικογένεια και τον σύμβουλο του βασιλιά.

Και τον Κελ.

«Λοιπόν, μου φάνηκε πως μάλλον πήγαν όλα καλά, αγάπη μου», παρατήρησε η βασίλισσα. Καθόταν ακόμα στο τραπέζι και ξεφλούδιζε την πράσινη φλούδα από ένα νεράντζι με τα μακριά δάχτυλά της. «Με δεδομένο πόσο αρέσκονται οι Σάρδιοι να κάνουν τους δύσκολους με κάθε μικρή λεπτομέρεια».

Ο βασιλιάς δεν απάντησε. Σηκώθηκε και κοίταξε αφ' υψηλού τον Κελ,

που ένωσε λες και τον παρατηρούσε γίγαντας. «Το αγόρι είναι απρόσμενα καλλιεργημένο», είπε. Η φωνή του ήταν τραχιά, βαθιά σαν βουλιαγμένη πόλη. «Περίμενα ότι θα ήξερε ελάχιστα άλλα πέρα απ' όσα έπιανε το αφτί του στους δρόμους».

«Το φέραμε από ένα από τα ορφανοτροφεία της Υψηλότητάς σας», είπε ο Μπενσιμόν. «Έχουν βιβλία, κάνουν μαθήματα. Η βασιλική γενναιοδωρία επί τω έργω».

«Έτρωγε σαν να λιμοκτονούσε, πάντως», είπε η βασίλισσα, χωρίζοντας την κοραλλένια σάρκα του νεραντζιού από τη λευκή πέτσα της. Η φωνή της ήταν γυαλόχαρτο και μέλι. «Ήταν ολότελα απρεπές».

«Το διόρθωσε, πάντως», είπε ο Μπενσιμόν. «Είναι σημαντικό αυτό. Και τα πήγε καλά με την Αντονέτα Αλίν. Είναι φίλη του Κόνορ. Αν εκείνη δεν πρόσεξε αυτή τη διαφορά, τότε ποιος θα την πρόσεχε;»

Ο Κελ καθάρισε τον λαιμό του. Ήταν παράξενο να μιλούν γι' αυτόν σαν να μην ήταν παρών. «Θα ήθελα να γυρίσω πίσω τώρα».

Η βασίλισσα σήκωσε το βλέμμα από το φρούτο της. Ο βασιλιάς και ο Μπενσιμόν κοίταξαν σιωπηλοί τον Κελ. Προσπάθησε να φανταστεί τον εαυτό του να σηκώνεται, να προτείνει το δεξί χέρι του και να λέει, *σας ευχαριστώ, αλλά εγώ φεύγω τώρα*. Θα μπορούσε και να υποκλιθεί ίσως. Κάποια μέρα θα διηγόταν αυτή την ιστορία, τη μοναδική βραδιά του που είδε από κοντά πώς είναι η εξουσία. Που συνειδητοποίησε πως τη μια στιγμή είχε την αίσθηση του βελούδου στο δέρμα και την επόμενη της αιχμής λεπιδιού.

Αλλά δεν ήταν αφελής. Αυτή η βραδιά δεν έπρεπε ποτέ να μεταφερθεί σε κανέναν.

«Πίσω;» ρώτησε η βασίλισσα. «Πίσω στο βρομερό ορφανοτροφείο σου, εκεί εννοείς; Δεν είσαι και πολύ ευγνώμων». Έγλειψε τον αντίχειρά της. «Μπενσιμόν. Είπες πως θα ήταν ευγνώμων».

«Δεν ξέρει ακόμη τον πραγματικό σκοπό της επίσκεψής του», είπε ο σύμβουλος. «Αν τον βρείτε αποδεκτό, θα του τον εξηγήσω εγώ. Και τότε περιμένω πως θα είναι στ' αλήθεια πολύ ευγνώμων».

Η βασίλισσα συνοφρυώθηκε. «Δεν νομίζω...»

«Είναι αποδεκτός», είπε ο βασιλιάς. «Αρκεί να συμφωνεί ο Κόνορ». Κροτάλισε τα δάχτυλά του. «Δώσε τις εξηγήσεις σου, Μαγές. Θα είμαι στον Πύργο των Αστεριών. Έχει καθαρό ουρανό απόψε».

Και μ' αυτό, έκανε μεταβολή και έφυγε. Η βασίλισσα αποσύρθηκε πλαισιωμένη από Καστροφύλακες με μια σκοτεινά επαναστατική λάμψη στα μάτια, αλλά χωρίς άλλη ματιά προς τον Κελ.

Έτσι, όπως και νωρίτερα, δεν υπήρχε κανείς άλλος στη σάλα πέρα από

τον Κελ και τον Σύμβουλο του Βασιλιά. Αν και τώρα υπήρχαν και αποφάγια στο τραπέζι. Οι μουσικοί είχαν φύγει, στο τζάκι υπήρχε μόνο στάχτη.

Ο Κελ ανοιγόκλεινε το χέρι του κάτω από το τραπέζι. Κολλούσε από το αίμα. Κοίταξε τον Μπενσιμόν. «Είπατε... θα γύριζα πίσω».

«Δεν ήξερα αν ο βασιλιάς θα σ' έβρισκε αποδεκτό ή όχι», απάντησε εκείνος. «Απ' ό,τι φαίνεται, σε εγκρίνει. Σήκω. Δεν τελειώσαμε ακόμη».

Ο Κελ το σιχαινόταν όταν οι ενήλικες έλεγαν *εμείς*, ενώ στην πραγματικότητα εννοούσαν *εσύ*. Συνοφρυώθηκε ακολουθώντας για άλλη μια φορά τον Μπενσιμόν μέσα από τους ελικοειδείς διαδρόμους του παλατιού. Πολλοί από τους πυρσούς ήταν σβηστοί· δεν μπορούσε πια να βλέπει το περιεχόμενο των δωματίων και παραπατούσε καθώς ανέβαιναν μια τεράστια σκάλα που φαινόταν να τυλίγεται γύρω από τον εαυτό της, όπως η σπείρα του κοχυλιού.

Μερικές ακόμα στροφές και ο Μπενσιμόν τον οδηγούσε από έναν μαρμάρινο διάδρομο μέσα σε μια μεγαλειώδη κάμαρα. Αυτή ήταν φωταγωγημένη τουλάχιστον και διακοσμημένη σε απαλές αποχρώσεις του καφέ και του μπλε. Τη μία γωνία καταλάμβανε ένα κρεβάτι καλυμμένο με βελούδα και ένα μικρότερο κρεβάτι δίπλα, γεγονός που ξάφνιασε τον Κελ. Να κοιμόταν στο ένα ο γονιός και στο άλλο το παιδί; Εντούτοις, δεν υπήρχαν άλλα ίχνη παιδιών: τα έπιπλα ήταν από γυαλισμένο μαόνι με φιλντισένιες διακοσμήσεις· οι πίνακες στους τοίχους απεικόνιζαν τον Λοτάν, τον Πατέρα των Θεών, με τους τρεις γιους του: τον Άσκαλον, τον Ανίμπαλ και τον Άιγκον. Τον πόλεμο, τον θάνατο και τη θάλασσα. Μια σιδερένια ελικοειδής σκάλα οδηγούσε πάνω, περνώντας μέσα από ένα άνοιγμα στο ταβάνι.

Απλωμένο πάνω σ' ένα τραπέζι λίγο πιο κει ήταν ένα συνονθύλευμα από διάφορα όπλα. Ο Κελ δεν ήξερε τίποτε από όπλα και δεν θα μπορούσε να ονοματίσει τα πιο πολλά, αν και μάντευε ότι κάποια ήταν στιλέτα και άλλα κοντά σπαθιά. Είχαν λαβές με λεπτοδουλεμένες εγχαράξεις από φιλντισι και νεφρίτη, διακοσμημένες με πετράδια σε διαφορετικά χρώματα.

Ένας μικρός σαματάς στην πόρτα, κι ο Κελ σήκωσε το βλέμμα σ' έναν στρόβιλο από Καστροφύλακες έξω, σαν εισβολή πυρκαγιάς. Στο κέντρο τους ήταν ένα αγόρι που πέρασε την πόρτα και την έκλεισε κανονικά πίσω του.

Ο Μπενσιμόν ίσιωσε την πλάτη· δεν φαινόταν ξαφνιασμένος. «Πρίγκιπα Κόννορ».

Ο Κελ ένιωσε το στομάχι του να δένεται κόμπος. Αυτό ήταν το αγόρι που παρίστανε όλο το βράδυ. Ένα αγόρι που ήταν φανερό ότι δεν υπήρξε ποτέ άρρωστο. Ήταν λογικό να υποθέσει πως όλα αυτά ήταν μια δοκιμή – κι αυτό ήταν με κάποιο τρόπο το τελικό κομμάτι της.

Ο πρίγκιπας διάδοχος ήταν ντυμένος από πάνω ως κάτω με γκρι-μπλε, ακριβώς όπως κι ο Κελ. Δεν φορούσε στεφάνι, αλλά ο Κελ θα τον αναγνώριζε ως πρίγκιπα έτσι κι αλλιώς. Ήταν ψηλός για την ηλικία του, με τα λεπτά χαρακτηριστικά της μητέρας του, κι υπήρχε μια ζυηρή φλόγα στα μάτια και μια γελαστή έκφραση στο πρόσωπό του που έκανε τον Κελ να θέλει να του χαμογελάσει, πράγμα αρκετά παράδοξο. Ήξερε ότι το αγόρι έπρεπε να είναι τρομερό –ως διάδοχος του θρόνου, άλλωστε– και όντως ήταν· μα και πάλι, ο Κελ ένιωθε την παρόρμηση να χαμογελάσει στον πρίγκιπα.

Αν και δεν ήταν μεγαλύτερος σε ηλικία από τον Κελ, ο Κόννορ φαινόταν κόσμους μεγαλύτερος όπως διέσχιζε το δωμάτιο με ανάλαφρο βήμα. «Πώς τα πήγε, λοιπόν; Όντας εγώ;»

Ένας απροσδόκητος πόνος ξεδιπλώθηκε σαν λουλουδι μέσα στον θώρακα του Κελ. *Θέλω να είμαι σαν αυτόν, σκέφτηκε. Θέλω να περιδιαβάω τον κόσμο σαν να πρόκειται να ανασχηματιστεί για να ταιριάζει στα όνειρα και στις επιθυμίες μου. Θέλω να δίνω την αίσθηση ότι μπορώ ν' αγγίξω τα αστέρια με φωτεινά δάχτυλα και να τα κατεβάσω για να τα κάνω παιχνίδια μου.*

Ήταν παράξενο να θέλεις κάτι που δεν ήξερες ποτέ ότι επιθυμούσες.

Ο Κελ απλώς κατένευσε, σάμπως να έλεγε ότι ήταν όλα καλά. Ο Κόννορ έκλινε το κεφάλι του στο πλάι, σαν περίεργος κοκκινολαίμης. Πλησίασε τον Κελ και, χωρίς να διστάσει στιγμή, του έπιασε το χέρι και το γύρισε με την παλάμη προς τα πάνω.

Ο Κόννορ έβγαλε ένα επιφώνημα έκπληξης. Η παλάμη του Κελ είχε απανωτές χαρακιές από μαχαίρι.

«Προσπαθούσα να κρατηθώ ξύπνιος», εξήγησε ο Κελ. Κοίταζε το χέρι του δίπλα στου Κόννορ. Το δικό του δέρμα ήταν λίγο πιο σκούρο από την έκθεση στον ήλιο και οι παλάμες του Κόννορ ήταν λείες και χωρίς ουλές ή φουσκάλες.

«Ναι, το είδα», είπε ο πρίγκιπας. «Παρακολουθούσα απόψε. Πίσω από το παραπέτασμα». Άφησε το χέρι του Κελ.

«Δείχνει πραγματικά πολύ εντυπωσιακή αποφασιστικότητα», είπε ο Μπενσιμόν. «Και αντοχή στον πόνο».

Το βλέμμα του Κόννορ ήταν σταθερό, καθαρό και γκρίζο. *Τα μάτια σου είναι λανθασμένα*, είχε πει ο Μπενσιμόν. «Άφησέ μας, Μαγές», είπε. «Θέλω να μιλήσω μόνος με τον Κελ».

Ο Κελ περίμενε ότι ο σύμβουλος θα αντιδρούσε. Αντίθετα, ο Μαγές Μπενσιμόν φαινόταν να συγκρατεί με δυσκολία ένα χαμόγελο. «Όπως επιθυμείς», είπε και βγήκε από το δωμάτιο σ' έναν στρόβιλο γκρίζου μανδύα.

Ο Κελ ανακάλυψε ότι του έλειπε όταν έφυγε. Ο Μπενσιμόν ήταν το

άτομο που γνώριζε περισσότερο απ' οποιονδήποτε άλλο στο παλάτι. Παρότι είχε περάσει ολόκληρη τη βραδιά παριστάνοντας εκείνον, ο πρίγκιπας Κόννορ τού ήταν ολότελα άγνωστος. Παρακολουθούσε τον Κόννορ να πηγαίνει στο τραπέζι και να διαλέγει ένα από τα στιλέτα κι έπειτα ένα άλλο. Ίσως εδώ τελειώνουν όλα, σκέφτηκε με κάποια λύπη. Το ταξίδι, το αλλόκοτο τελετουργικό του δείπνου και τώρα ο πρίγκιπας διάδοχος θα τον σκότωνε με μια μαχαιριά.

«Σου αρέσουν τα όπλα;» ρώτησε ο Κόννορ. «Θα μπορούσα να σου δώσω ένα στιλέτο, αν θες».

Ο Κελ ένιωσε ασυνήθιστη ευχαρίστηση που είχε αναγνωρίσει σωστά τα στιλέτα σαν τέτοια. Παρ' όλα αυτά, η πρόταση δεν ακουγόταν καθόλου ευοίωνη. «Για να το κάνω τι;» ρώτησε καχύποπτα.

Το χαμόγελο του Κόννορ ήταν κάπως στραβό. «Δεν ξέρω τι σου αρέσει, βλέπεις», είπε. «Προσπαθώ να σκεφτώ πώς να σε πείσω να μείνεις».

«Να μείνω; Εδώ; Στο παλάτι;»

Ο Κόννορ κάθισε στην άκρη του μικρότερου κρεβατιού. «Ο πατέρας μου μεγάλωσε σε αναδοχή από την Αυλή της Μαλγκάσι», είπε. «Έχουν μια παράδοση εκεί. Όταν ένας πρίγκιπας κλείνει τα δέκα χρόνια του, του δίνουν ένα είδος... σωματοφύλακα. Τον ονομάζουν Κιράλαρ. Κατά λέξη σημαίνει “η Ασπίδα του Πρίγκιπα”. Ο ρόλος του είναι να αντικαθιστά προσωρινά τον πρίγκιπα για... για να τον προστατεύει από κάθε κίνδυνο. Μαθαίνει να κινείται και να μιλάει όπως αυτός, να ντύνεται όπως αυτός. Τον κάνουν να φαίνεται ίδιος με αυτόν».

«Τον κάνουν να φαίνεται ίδιος;» επανέλαβε ο Κελ.

«Με φυλαχτά, ξόρκια. Σταγόνες από εκχυλίσματα λουλουδιών που αλάζουν το χρώμα των ματιών του». Αναστέναξε. «Δεν το κάνω να ακούγεται πολύ ευχάριστο, αλλά μου είπαν να είμαι ειλικρινής μαζί σου. Δεν θα 'χε νόημα να μην ήμουν. Αφού έτσι κι αλλιώς θα ανακαλύψεις την αλήθεια».

«Με θέλεις», είπε αργά ο Κελ, «να γίνω η ασπίδα σου;»

Ο Κόννορ έγνεψε καταφατικά. «Ο πατέρας μου θα μπορούσε να σε διδάξει, αλλά εγώ δεν θέλω κάποιον απρόθυμο. Θέλω κάποιον που *θέλει* να το κάνει. Και ούτε κάποιον που τον ξερίζωσαν από την οικογένειά του. Γι' αυτό... ήρθες από κάποιο ορφανοτροφείο;»

Ο Κελ έγνεψε καταφατικά. Ήταν υπερβολικά σαστισμένος για να μιλήσει.

Ο πρίγκιπας χαλάρωσε κάπως. «Αυτό είναι καλό. Τουλάχιστον δεν μου είπε ψέματα ο Τζολιβέτ». Κοίταξε τον Κελ. «Τι σκέφτεσαι;»

«Σκέφτομαι ότι ακούγεται επικίνδυνο», είπε ο Κελ, «και μάλλον δύσκολο. Σκέφτομαι ότι, αν ψάχνεις κάποιον που *θέλει* να το κάνει, είναι κι αυτό δύσκολο».

Ο Κόνορ ξεφύσησε ηχηρά. «Όπως τα λες».

Φαινόταν απογοητευμένος, πράγμα που υπογράμμιζε την ιδιαιτερότητα της κατάστασης. Ο Κελ δεν ήξερε τι να περιμένει από μια συνάντηση με τον πρίγκιπα διάδοχο του Καστελάν, αλλά σίγουρα δεν ήταν να τον βρει *συντετριμμένο*. «Τέλος πάντων, θα μπορούσες να *δοκιμάσεις* να με πείσεις», είπε. «Πες μου τα καλά που θα μπορούσε να έχει».

Ο Κόνορ ανέβλεψε, τα μάτια του έλαμψαν. «Αλήθεια;» Ίσιωσε την πλάτη του. «Λοιπόν, θα ζούσες στο παλάτι. Θα είχες ό,τι ήθελες, τις περισσότερες φορές τουλάχιστον, μέσα στο πλαίσιο της λογικής, αλλά ό,τι ρούχα ή βιβλία ή – οτιδήποτε, αλήθεια. Αν το έβλεπες σε μια βιτρίνα, θα σου το έπαιρνα. Εκτός αν ήταν κανένας φιλντισένιος ελέφαντας ή κάτι άλλο τεράστιο».

«Δεν ακούγεται πολύ πρακτικό», παρατήρησε σοβαρά ο Κελ, αν και αγωνιζόταν να χαμογελάσει.

«Θα μαθαίναμε μαζί», είπε ο Κόνορ. «Ο Τζολιβέτ δεν είναι ο πιο ευχάριστος τύπος, αλλά είναι ο καλύτερος δάσκαλος ξιφομαχίας εδώ. Θα γινόσουν εξαιρετικός μαχητής. Και οι δάσκαλοί μου μου διδάσκουν ό,τι υπάρχει να μάθει κανείς· θα διδάσκουν κι εσένα. Θα μιλούσες δώδεκα γλώσσες, θα ήξερες την ιστορία ολόκληρης της Ντάνεμορ, τους σχηματισμούς των αστεριών, όλες τις Μεγάλες Εξισώσεις».

Παρά τον δισταγμό του, ο Κελ ένωσε μια σπίθα μέσα του. Ήταν μικρή και λαμπερή, ένα μακρινό σινιάλο φωτιάς. Τον ξάφνιασε. Δεν περίμενε πως θα έμπαινε ποτέ στον πειρασμό.

«Δεν θα πεινούσες ποτέ», είπε χαμηλόφωνα ο Κόνορ. «Και δεν θα ένιωθες ποτέ μοναξιά. Θα κοιμόσουν εδώ, δίπλα μου, και θα ήμαστε συνέχεια μαζί. Και η ζωή σου θα ήταν απaráμιλλη».

Ο Κελ έγειρε πίσω στο τραπέζι. *Απαράμιλλη*. Την ήξερε τη λέξη – από τα μαθήματα κυρίως.

Ο Κόνορ έγειρε μπροστά, ενθουσιασμένος τώρα. «Θα γνώριζες μέλη βασιλικών οικογενειών απ' όλο τον κόσμο, απογόνους ξακουστών ηρώων. Θα έβλεπες τους καλύτερους χορευτές να χορεύουν, θα άκουγες τους καλύτερους μουσικούς. Θα έβλεπες πράγματα που σπάνια βλέπει κανείς. Θα ταξίδευες σε όλο τον κόσμο».

Ο Κελ σκέφτηκε τον *Λευκό Βράχο* κοντά στο Ορφελινά· ήταν το πλοίο με το οποίο διέσχιζαν φανταστικούς ουραμούς μαζί με τον Κας. Σκέφτηκε τους βόλους που χρησιμοποιούσαν για να συγκρατούν τον χάρτη στο ατελείωτο παιχνίδι του «πού θες να πάμε;» Ήξεραν πάντα και οι δυο ότι δεν θα έβλεπαν ποτέ εκείνους τους μακρινούς τόπους.

«Θα δω τον κόσμο», επανέλαβε. «Με... με εσένα μαζί;»

Ο Κόνορ κατένευσε ζωηρά. «Τον περισσότερο καιρό δεν θα παριστάνεις

εμένα. Θα σου δώσουν άλλη ταυτότητα. Το όνομα ενός ευγενούς. Κι όταν γίνω βασιλιάς, θα πάψεις να είσαι η ασπίδα μου. Ύστερα απ' αυτό, θα γίνεις σαν τον Τζολιβέτ, ο αρχηγός των καλύτερων στρατιωτών του Καστελάν. Της Μοίρας του Βέλους. Και μια μέρα θα αποσυρθείς με τιμές και πλούτη».

Οι τιμές ακούγονταν βαρετές: τα πλούτη όχι και τόσο.

«Αλλά μήπως υπάρχει κάτι άλλο που ήθελες να γίνεις; Έμπορος, ας πούμε, ή τεχνίτης;» ρώτησε αβέβαια ο Κόνορ. Φαινόταν κουρασμένος. Ο Κελ δεν φανταζόταν ότι τα πλούσια αγόρια μπορεί ποτέ να φαίνονταν τόσο καταβεβλημένα. «Δεν θα σε κρατήσω εδώ ενάντια στη θέλησή σου. Το είπα στον πατέρα μου».

Το είπα στον πατέρα μου. Το γεγονός ότι αναφερόταν στον βασιλιά ήταν αρκετά παράξενο ήδη, αλλά το απίστευτο ήταν ότι τα χέρια του Κόνορ, με τα δάχτυλα πλεγμένα όπως ήταν, έτρεμαν. Τον είχε πραγματικά ανάγκη, συνειδητοποίησε κατάπληκτος ο Κελ. Πρώτη φορά τον είχαν ανάγκη. Ο Κας ήταν φίλος του, αλλά ο Κας δεν τον είχε ανάγκη – ούτε η Αδελφή Μποναφίλια ή οι άλλοι. Οι γονείς έχουν ανάγκη τα παιδιά τους, αλλά αυτοί δεν είχε ποτέ γονείς. Δεν ήξερε τι σήμαινε να τον χρειάζεται κάποιος άλλος: ότι σε έκανε να θέλεις να τον προστατεύσεις. Προς μεγάλη έκπληξή του, ήθελε να προστατεύσει αυτό το αγόρι, τον πρίγκιπα του Καστελάν. Ήθελε να μπει ανάμεσα σ' αυτόν κι έναν καταιγισμό από κοντά σαν καρφιά βέλη. Ήθελε να καθλώσει με το βλέμμα και να ξεκάνει όποιον εχθρό επιχειρούσε να βλάψει τον Κόνορ Αυρηλιανό.

Ήταν το πρώτο πράγμα που ήθελε να κάνει από την ώρα που είχε περάσει τις πύλες του παλατιού. Πέρα από το να φάει, δηλαδή.

Μήπως υπάρχει κάτι άλλο που ήθελες να γίνεις; Έμπορος, ας πούμε, ή τεχνίτης; Όταν ο Κελ έκλινε τα δεκάξι, το Ορφελινά θα τον πετούσε έξω, άφραγκο, στον κόσμο. Υπήρχε για να βοηθά παιδιά – και μόνο παιδιά. Ανεκπαιδευτος, ουσιαστικά αμόρφωτος, δεν θα υπήρχε τίποτα για κείνον στους δρόμους του Καστελάν. Ακόμα και οι ναύτες εκπαιδεύονταν από μικρή ηλικία. Θα μπορούσε να βγάλει ένα ξεροκόμματο σαν φανοκόρος ή μούτσος με λίγη τύχη και θα ήταν πάμφτωχος. Αλλιώς μπορούσε να γίνει παράνομος – να ξαλαφρώνει τσέπες ή να μπει στους Σκαρφαλωτές, τη μεγαλύτερη φιλοδοξία που τολμούσε να τρέφει –, για να καταλήξει κρεμασμένος στις αγχόνες του Ανεμοδείκτη.

Πήρε βαθιά ανάσα. «Υπέροχη λες, ε;»

Ο Κόνορ χαμογέλασε.